

Na izvorištima balkanizma: imagološka analiza "Europe" Enea Silvia Piccolominija

---

Kučinić, Ivana

Master's thesis / Diplomski rad

2021

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Faculty of Humanities and Social Sciences / Sveučilište u Zagrebu, Filozofski fakultet**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://urn.nsk.hr/urn:nbn:hr:131:644441>

Rights / Prava: [In copyright](#) / [Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-07-17**

Sveučilište u Zagrebu
Filozofski fakultet
University of Zagreb
Faculty of Humanities
and Social Sciences

Repository / Repozitorij:

[ODRAZ - open repository of the University of Zagreb
Faculty of Humanities and Social Sciences](#)

Sveučilište u Zagrebu
Filozofski fakultet
Odsjek za povijest

Ivana Kučinić

**NA IZVORIŠTIMA BALKANIZMA: IMAGOLOŠKA
ANALIZA *EUROPE* ENEA SILVIA PICCOLOMINIJA**

Diplomski rad

Mentor: prof. dr. sc. Zrinka Blažević

Zagreb, rujan 2021. godine

Zahvala

Ovim se putem najprije želim zahvaliti svojoj mentorici prof. dr. sc. Zrinki Blažević čiji su savjeti, sugestije i utrošeno vrijeme zaslužni što se inicijalni žamor nekoherentnih misli pretvorio u ovaj ovdje rad. Zahvalna sam na svim njezinim predavanjima i kolegijima koji su me potaknuli i ohrabрили da ne zazirem od naizgled nepronijljivih i kompleksnih tema i različitih teorijskih koncepata jer na koncu upravo oni čine savršenu „gimnastiku za mozak“.

Posebnu zahvalu upućujem i svom srednjoškolskom profesoru Davoru Matijeviću bez čije potpore i interesa vjerojatno ne bih završila na ovom studiju. Zahvaljujem i svojim roditeljima bez čije pomoći studiranje ne bi bilo u tolikoj mjeri bezbrižno.

Zahvaljujem svim prijateljima i kolegama koji su na bilo koji način pridonijeli tome da ovaj rad ugleda svjetlo dana.

Na koncu, zahvaljujem partneru Marku koji se već godinama strpljivo nosi s mojom fascinacijom balkanizmom, nepronijljivim teorijskim konceptima i "nepotrebno kompliciranim" izrazima.

Sadržaj

1. Uvod	1
2. Metodološka polazišta rada	4
3. Konstitutivni elementi balkanističkog diskursa kao egzemplarnog diskursa drugosti	10
4. Enea Silvio Piccolomini – život i djelo	14
5. Historijsko-imagološka analiza djela <i>De Europa</i>	20
5.1. Tekstualna analiza	22
5.2. Intertekstualna analiza	32
5.3. Kontekstualna analiza	37
6. Toposi i imagemi Piccolominijeva „protobalkanizma“	43
7. Zaključak	44
8. Bibliografija	46
8.1. Izvori	46
8.2. Literatura	46

1. Uvod

Godine 2001. skupina psihologa i neuroznanstvenika predvođena Stephenom M. Kosslynom objavila je rezultate empirijskog istraživanja vezanih uz psihologiju mentalnih slika. Koristeći funkcionalnu magnetsku rezonancu i pozitronsku emisijsku tomografiju došli su do spoznaje da mentalne slike, odnosno produkti formiranja mentalnog koncepta nečega što nije stvarno prisutno, aktiviraju iste neuralne mehanizme koji bivaju aktivirani prilikom stvarnog perceptivnog iskustva što u konačnici znači da je imaginarno kadro imati jednak utjecaj na tijelo kao i stvarno iskustvo.¹ Time je i empirijska znanost potvrdila već dugo prisutne hipoteze brojnih istraživača iz različitih humanističkih područja o pokretačkom potencijalu različitih ideja, koncepata i predodžbi koje ne samo da mogu biti, već i jesu agens socijalnog djelovanja i društvenih promjena. Svijest o važnosti i presudnosti njihove uloge u uspostavljanju pojedinčeve uloge i mjesta u društvu i svijetu već se gotovo intuitivno nameće. U tom je kontekstu neminovna i njihova uloga u oblikovanju različitih osobnih i kolektivnih identiteta te identitetskih politika i na koncu djelovanja koja iz njih proizlaze. Pred suvremeno društvo neprestano se postavlja izazov nošenja s razlikama među pojedincima i grupama i njihovo odražavanje na međusobnu sociokulturnu interakciju koja je nerijetko obilježena negativnim implikacijama. Premda sastavnim dijelom brojnih stručnih, znanstvenih pa i javnih suvremenih diskursa, problem kulturne razlike i njenih nerijetko negativnih reprezentacija moguće je pratiti i u dugom povijesnom trajanju. Negativne predodžbe o pripadnicima drugih kulturnih i identitetskih grupa, njihove implikacije, proces njihova oblikovanja i na koncu funkcija koju obnašaju u procesu identifikacije istovremeno predstavljaju glavni interes i motivaciju za oblikovanje ovog rada. Rad je prvenstveno motiviran cirkulacijom negativnih predodžbi i stereotipa o jugoistoku Europe odnosno Balkana koji se nerijetko implicitno i eksplicitno prikazuje kao prostor koji se u odnosu na ostatak Europe nalazi na nižim stupnjevima civilizacijske ljestvice.

Negativno obojane predodžbe o prostoru jugoistočne Europe i njenim stanovnicima dugo su i trajno prisutne u različitim povijesnim izvorima. Upravo se tom problematikom svojedobno bavio bugarski povjesničar Kiril Petkov koji u svojoj studiji *Infidels, Turks and Women: The South Slavs in the German Mind, ca. 1400-1600* analizira korpus izvora

---

¹ Stephen M. Kosslyn, Giorgio Ganis, William L. Thompson, „Neural foundations of Imagery“, *Nature Reviews* 2 (2001), 635.; Usp. Zrinka Blažević, „Potencijali Drugosti: putokazi za stranu zemlju“ u *Prevođenje povijesti* (Zagreb: Srednja Europa, 2014), 144.

njemačkog govornog područja koji sadržava niz negativnih predodžbi o prostoru jugoistočne Europe.² Upravo dotično djelo jednim je dijelom poslužilo kao inspiracija za ovaj rad. Međutim, namjera ovog rada jest proširiti teorijski i konceptualni okvir unutar kojeg bi se smjestile negativne predodžbe o prostoru jugoistočne Europe početak čijeg diskurzivnog formiranja Petkov smješta na konac srednjeg i početak ranog novog vijeka. S obzirom na geografsku i etničku odrednicu te aksiološki karakter obojenih predodžbi čini mi se heuristički plodonosnim proces formiranja negativnih predodžbi o jugoistoku Europe i njezinih stanovnika povezati s kasnijim balkanističkim diskursima.

Teorijske temelje balkanizma postavila je bugarska povjesničarka Marija Todorova 1997. godine svojim djelom *Imagining the Balkans*. Todorovin teorijski koncept balkanizma svoje korijene ima u Saidovu eksplanatornom modelu orijentalizma te ga je moguće opisati kao sustav reprezentacija organiziranih oko binarnih opreka zahvaljujući kojima Zapad u svoj simbolički sustav uključuje balkansko Drugo.³ Todorova početak formativnog oblikovanja diskursa o Balkanu smješta na konac 18. stoljeća i intelektualna strujanja obilježena prosvjetiteljstvom i njegovim svjetonazorskim implikacijama, a sadržajnu osnovu za njihovo formiranje pronalazi u osmanskome i bizantskom nasljeđu.⁴ Polazeći od kritike Todorovine pretpostavke da se balkanistički diskurs počinje oblikovati krajem ranonovovjekovnog razdoblja, osnovni cilj ovog rada jest postaviti početak stvaranja diskursa o Balkanu u razdoblje renesansnog humanizma.⁵ Važno je naglasiti da se ovdje ne tvrdi da već tada postoje naznake predodžbi o postojanju Balkana kao jedinstvenog entiteta, no svakako je moguće uočiti sustav predodžbi i stereotipa koji će kasnije biti njegovim sastavnim i prepoznatljivim dijelom. U tom se smislu ova analiza udaljuje od Todorovine koncepcije balkanizma. Međutim, kako balkanistički diskurs obilježavaju intenzivni procesi transtemporalne intertekstualne cirkulacije, pokušat će se pokazati da kasniji balkanistički diskursi uvelike baštine repertoar imagera koji se formirao u razdoblju renesansnog humanizma. S obzirom da razdoblje renesansnog humanizma korespondira s osmanskim prodiranjem na prostor Europe i kulminira padom Konstantinopola – riječ je o razdoblju kada

---

² Kiril Petkov, *Infidels, Turks and Women: The South Slavs in the German Mind, ca. 1400-1600* (Frankfurt am Main; Berlin; Bern; New York; Paris; Wien: Peter Lang, 1997.)

³ Zrinka Blažević, „Globaliziranje Balkana iz perspektive translacijske epistemologije“ u *Prevođenje povijesti* (Zagreb: Srednja Europa, 2014.), 152.; Usp. Marija Todorova, *Imaginarni Balkan* (Zagreb: Ljevak, 2015.), 28.

⁴ Marija Todorova, *Imaginarni Balkan* (Zagreb: Ljevak, 2015.), 30.

⁵ Renesansni humanizam moguće je opisati kao kulturni i intelektualni pokret aktualan tijekom 14., 15. i 16. stoljeća u čijem se središtu nalazi interes za interpretiranjem i proučavanjem antičkog naslijeđa i njegove implementacije u postojeće društvene, kulturne i političke modele, istovremeno obuhvaćajući i doprinoseći kako umjetnosti, znanosti i filozofiji, tako i biblijskim studijima i političkoj misli. Detaljnije u: Krayer, Jill (ed). *The Cambridge Companion to Renaissance Humanism*. Cambridge University Press, 1996.

se formira osmanistički diskurs⁶ – pitanje odnosa prema Osmanlijama i kulturnom naslijeđu koje su posljedično ostavili na osvojenom prostoru Europe jedna je od ključnih sastavnica u oblikovanju balkanističkog diskursa. Upravo iz tog razloga čini mi se opravdanim govoriti o uskoj vezi između balkanističkog diskursa i osmanističkog diskursa jer je potonji ugrađen u pitanje osmanskog naslijeđa te je upravo zbog toga nužno vratiti se njegovom formativnom trenutku odnosno renesansnom humanizmu i njegovim autorima. Prodiranje osmanskih osvajača koji su u onodobnom europskom, dominantno kršćanskom, imaginariju prvenstveno percipirani kao vjerski neprijatelji zauzelo je prevladavajuće mjesto u polemikama brojnih svjetovnih i crkvenih autora. Među njima se našao i talijanski humanist Enea Silvio Piccolomini (1405.-1464.) poznatiji kao papa Pio II. (1458.-1464.). Među njegovim brojnim djelima nalazi se i *De Europa* u kojem sukladno geografskom načelu nastoji popisati sve najvažnije događaje koji su se zbili za vrijeme vladavine cara Fridrika III. Upravo će historijsko imagološka analiza ovog horografskog djela predstavljati okosnicu rada. Analizom će se nastojati otkriti na koji način Piccolomini oblikuje predodžbu o Europi i njezinim konstitutivnim dijelovima, a pri tome će se posebna pozornost posvetiti prostoru jugoistočne Europe, odnosno Balkana s prethodno opisanom namjerom se Piccolominijev imaginarij dovede u vezu s kasnijim balkanističkim diskursima.

---

⁶ Riječ je o konceptu kojeg je teorijski konceptualizirao Gerald MacLean. MacLean polazi od Saidovog *orijentalizma* kao sustava proizvodnje znanja o Istoku i suprotstavlja mu osmanizam kao adekvatniji model za ranija razdoblja. Osmanizam definira kao skup toposa, struktura i fantazija, odnosno sustav proizvodnje znanja, pomoću kojih Europljani nastoje spoznati osmanskog Drugog.; Gerald MacLean, „Ottomanism before Orientalism? Bishop King Praises Henry Blunt, Passenger in the Levant“, u: Ivo Kamps, Jyotsna G. Singh, ur., *Travel Knowledge: Euro "Discoveries" in the Early Modern Period* (New York: Palgrave, 2001), 86.

2. Metodološka polazišta rada

S obzirom da se u središtu interesa ovog rada nalazi diskurzivno oblikovanje predodžbi o Balkanu, osnovno teorijsko polazište temeljit će se na postavkama historijske imagologije. Njeno istraživačko polje obuhvaća interpretativnu analizu konstrukcija i reprezentacija različitih kolektivnih identiteta, odnosno fenomene alteriteta i alijeniteta. Osnovni predmet imagoloških istraživanja predstavljaju predodžbe,⁷ odnosno imagemi definirani kao interferentne konfiguracije mentalnih slika, tekstualnih i netekstualnih reprezentacija i oblika prakse koji se oblikuju unutar određenog sociohistorijskog konteksta te čine sastavni dio kolektivnog kulturnog imaginarija.⁸

Suvremena historijska imagologija proizašla je iz teorijskih temelja književne imagologije koja se 1960-ih godina izdvojila iz okrilja komparativne književnosti u sklopu koje se prvotno oblikovala kao zasebna istraživačka grana.⁹ Najpoznatiji nositelj imagološkog pristupa jest tzv. Aachenska škola, prvotno na čelu s nedavno preminulim Hugom Dyserinckom, proizašla iz studija komparativne književnosti na Visokoj tehničkoj školi u Aachenu čijem okrilju pripada i danas najpoznatiji imagolog Joep Leerssen.¹⁰ Istraživački korpus književne imagologije obuhvaća književne predodžbe o stranim zemljama i narodima odnosno heteropredodžbe te predodžbe o vlastitoj zemlji i narodu tj. autopredodžbe.¹¹ Analitički objekt imagologije dugo su predstavljale isključivo književne slike odvojene od povijesne i kulturne analize te proces njihove intertekstualne diseminacije.¹² Ovako postavljena, književna metodologija gotovo da i ne iziskuje disciplinarno posredovanje historijske znanosti i njezinih metoda jer isključuje potrebu za omjeravanjem predodžbi o pretpostavljeni povijesni kontekst. S druge pak strane, historija kao disciplina ne može u potpunosti profitirati od interdisciplinarnog povezivanja s književnom imagologijom zbog njezine žanrovske fokusacije na fikcionalnu književnost. Korak prema međudisciplinarnoj suradnji učinili su francuski imagolozi Daniel-Henri Pageaux i Jean-Marc Moura ističući

---

⁷ Premda u kontekstu različitih disciplina postoji distinkcija između pojmova „(književne) slike“ odnosno „mentalne slike“, „predodžbe“ i „imagema“ u kontekstu ove analize njihovo strogo razlikovanje najčešće nije nužno te će iz tog razloga biti korišteni kao sinonimi.

⁸ Zrinka Blažević, „Imaginiranje historijske imagologije“ u *Prevođenje povijesti* (Zagreb: Srednja Europa, 2014.), 130.

⁹ Davor Dukić, „Predgovor: O imagologiji“ u *Kako vidimo strane zemlje*, ur. Davor Dukić, Zrinka Blažević, Lahorka Plejić Poje, Ivana Brković (Zagreb: Srednja Europa, 2009.), 5.

¹⁰ Dukić, „Predgovor: O imagologiji“, 8.

¹¹ Ibid.

¹² Daniel-Henri Pageaux, „Od kulturnog imaginarija do imaginarnog“ u *Kako vidimo strane zemlje*, ur. Davor Dukić, Zrinka Blažević, Lahorka Plejić Poje, Ivana Brković (Zagreb: Srednja Europa, 2009.), 126.

važnost društvenog i kulturnog konteksta odnosno, društvenog *imaginarnog* unutar kojeg se književne predodžbe formiraju.

S obzirom na opasku da književna djela ne nastaju u vakuumu, već su jednim dijelom uvjetovana autorovom sociokulturnom okolinom, Pageaux upozorava na nužnost proučavanja književnih slika kao dijela šireg i kompleksnijeg skupa koji se očituje kao društveno imaginarno.¹³ Pageauxova, kako je naziva, „radna hipoteza“ slike uvjetovana je njezinom funkcijom u procesu identifikacije – „svaka slika proizlazi iz svijesti, ma koliko neznatna ta svijest bila, o nekom Ja u odnosu na Drugog, o nekom Ovdje u odnosu na Drugdje. Slika je, dakle, književni ili ne književni izraz značenjskog raskoraka između dvije vrste kulturne stvarnosti“, odnosno predodžba o stranoj kulturnoj stvarnosti pomoću koje se nastoji rastumačiti vlastiti kulturni i ideološki areal.¹⁴ Tako definirana slika čini sastavni dio simboličkog svijeta kojeg Pageaux naziva kulturnim imaginarijem koji je neodjeljiv od društvene i kulturne organizacije „jer se kroz njega neko društvo vidi, o sebi piše, razmišlja i sanja.“¹⁵ Iz tog razloga slika postaje simbolom, odnosno idejom ili znakom i preuzima referencijalnu funkciju jezika. Postaje sastavnim elementom simboličkog jezika kojem je potrebno pristupiti kao sustavu značenja te upravo tako shvaćena omogućuje Pageauxu da svoj analitički postupak zasnuje na semiologiji Rolanda Barthesa.¹⁶ Analizi slika odnosno predodžbi pristupa se imajući na umu tri sastavna elementa (*riječ, hijerarhizirani odnosi i scenarij*) koja ih sačinjavaju te iz kojih na koncu proizlaze analitički postupci sukladno njihovoj rastućoj kompleksnosti. Prvi element čine zalihe riječi koje u danom razdoblju i kulturi omogućuju neposredno širenje slike o Drugom te zajedno čine „afektivni arsenal“ zajednički autoru i njegovoj publici.¹⁷ Druga razina analize temelji se na postavkama strukturalističkog pristupa C. Levi-Straussa kojeg je razvio za tumačenje mitova. Razmatraju se tri sektora na kojima se potvrđuju hijerarhizirani odnosi. Prvi od njih je prostorni okvir unutar kojeg se proučavaju postupci organizacije i reorganizacije stranog prostora odnosno načela podjele prostora prema opoziciji Ja vs. Drugi. U sektoru prostora nastoji se razotkriti mehanizme koji omogućuju njegovu simbolizaciju i načela rasporeda promatranih prostornih elemenata.¹⁸ U sektoru vremena nastoji se uočiti što se pojavljuje kao mitifikacija povijesnog i narativnog vremena.¹⁹ Treći sektor odnosi se na sustav vrijednosti Drugog i tijelo Drugog.²⁰

---

¹³ Pageaux, „Od kulturnog imaginarija do imaginarnog“, 126.

¹⁴ Ibid., 127.

¹⁵ Ibid., 130.

¹⁶ Ibid.

¹⁷ Ibid., 134.

¹⁸ Ibid., 138.

¹⁹ Ibid.

U analizi trećeg konstitutivnog elementa slike kojeg Pageaux naziva *scenarijem* dolazi do uspoređivanja rezultata leksičke i strukturalne analize s podacima koje daje povijest odnosno političkim, ekonomskim, diplomatskim podacima o danom trenutku te silnicama koje upravljaju kulturom u tom trenutku.²¹ Upravo se na ovoj posljednjoj razini analize ogleda Pageauxovo inzistiranje na metodološkom i teorijskom proširenju književne imagologije konzultiranjem historijske znanosti jer omogućuje utvrđivanje okolnosti i uvjeta zbog kojih je pojedini skup predodžbi sadržan u tekstu mogao postati sredstvom simboličke komunikacije.²² S obzirom na pragmatički potencijal predodžbi moguće je izdvojiti tri osnovna stava koji oblikuju predodžbu o Drugom. Prvi, nazvan *manijom*, predstavlja Drugog superiornim u odnosu na vlastitu kulturu s ciljem ukazivanja na određene nedostatke u vlastitoj kulturi.²³ Drugi slučaj predstavlja dijametralnu suprotnost u odnosu na prvi i naziva se *fobijom*, a riječ je o predodžbama koje Drugog prikazuju inferiornim u odnosu na vlastitu grupu s ciljem afirmacije potonje.²⁴ Posljednja mogućnost očituje se u konceptu *filije* odnosno slučaju gdje je „Drugi koji živi pokraj Ja, ni superioran, ni inferioran, čak ni različit, jednostavno – Drugi prihvaćen kao Drugi.“²⁵

Drugi, ranije spomenuti, francuski imagolog Jean-Marc Moura u metodološkom i teorijskom pogledu znatnim se dijelom nadovezuje na Pageauxa. Definiirajući društveno imaginarno, polazi od Castoriadisovog koncepta ističući da se ono u osnovi „shvaća kao, neprestano i potpuno *nedeterminirano* (društveno-historijski i psihički) stvaranje figura/oblika/slika, pri čemu samo polazeći od njih može biti riječi o »nečemu«. Ono što nazivamo ‚stvarnošću‘ i ‚racionalnošću‘ njegova su djela.“²⁶ Na koncu zaključuje da se za potrebe imagološke analize plodonosnim rješenjem nameće poistovjećivanje društvenog imaginarnog sa kulturnim segmentom života iz čega na koncu proizlazi radna definicija društvenog imaginarnog kao skupa „kolektivnih predodžbi svojstvenih nekom društvu (etničkoj grupi, vjeroispovijedi, narodu, cehu...), skup onoga što ih sačinjava kao i onoga što ih ustanovljuje.“²⁷ Moura upozorava kako autorovo poimanje strane stvarnosti, odnosno stranih zemalja (naroda, društvenih grupa...) nije izravno već je posredovano imaginarnim predodžbama grupe ili društva kojem sam autor pripada i kojeg je sastavni dio. Sukladno

---

²⁰ Ibid., 139.

²¹ Ibid., 140.

²² Ibid., 142.

²³ Ibid., 143.

²⁴ Ibid.

²⁵ Ibid., 144.

²⁶ Jean-Marc Moura, „Kulturna imagologija: pokušaj povijesne i kritičke sinteze“ u *Kako vidimo strane zemlje*, ur. Davor Dukić, Zrinka Blažević, Lahorka Plejić Poje, Ivana Brković (Zagreb: Srednja Europa, 2009.), 160.

²⁷ Moura, „Kulturna imagologija“, 160.

tome, pred autorom u konačnici postoje dvije mogućnosti: on će unutar svoje književne produkcije ili reproducirati predodžbu koja je istovjetna imaginarnoj predodžbi grupe ili će se od nje radikalno udaljiti.

Kao i kod Pageuxa, analiza predodžbi usredotočuje se na njihove pragmatičke implikacije te iz tog razloga Moura poseže za hermeneutikom Paula Ricœura koji zaključuje da je raznolikost društvenih imaginativnih običaja moguće pojmiti između dva pola, odnosno između ideologije i utopije. Oba koncepta definirana su svojom funkcijom koju imaju u određenoj društvenoj grupi te sadrže tri razine smisla od kojih je za potrebe imagološke analize najvažnija ona posljednja.²⁸ Treća sadržajna razina koncepta ideologije ogleda se u potrebi pojedine grupe da konstruira predodžbu o sebi kako bi se predstavila samoj sebi, ali i drugima te u tom kontekstu ideologija poprima integracijsku funkciju.²⁹ Unutar takvog modela Drugi je prikazan kao sušta suprotnost u odnosu na vlastitu grupu i to u negativnom kontekstu, štoviše, Drugi je inferioran u odnosu na promatrajuću grupu. S druge pak strane, utopijske predodžbe u kontekstu grupe unutar koje nastaju imaju funkciju društvene subverzije. Predstavljaju Drugo kao alternativno društvo, a subverzivne su jer se udaljavaju od koncepcija vlastite kulture i strano nastoje učiniti nadmoćnim u odnosu na identitet vlastite grupe.³⁰

Premda su definiranjem kulturnog imaginarnog kao šireg sociokulturnog konteksta unutar kojeg se formiraju različite predodžbe o Drugima i inzistiranjem na nužnosti sociokulturne kontekstualizacije prilikom analize književnih predodžbi imagolozi otvorili put prema historijskoj znanosti, odnos između predodžbe i kulturnog imaginarnog, odnosno teksta i njegovog sociokulturnog konteksta, ostaje nedovoljno razjašnjen. Međutim, polazeći od koncepta medijacije T. Adorna Z. Blažević opisuje ovaj odnos kao rekurzivan što sugerira da je književna slika sastavnim dijelom kulturnog imaginarnog i iz njega proizlazi, no ona istovremeno i konstruira to isto kulturno imaginarno.³¹ Upravo u ovom segmentu ogleda se mogućnost ranije najavljenog povezivanja humanističkog diskursa o Turcima i kasnijih balkanističkih diskursa – Piccolominijske predodžbe sadržane u djelu *De Europa* posredovane su humanističkim kulturnim imaginarijem, ali one jednako tako u njega bivaju ugrađene. Iz tog će repozitorija svoje predodžbe kasnije crpiti prosvjetitelji i oblikovati vlastit diskurs među kojima će se u jednom trenutku pronaći i diskurs o Balkanu. Sukladno tome otvara se mogućnost da su negativno oblikovane predodžbe o prostoru jugoistočne Europe

---

²⁸ Ibid., 162.

²⁹ Ibid.

³⁰ Ibid., 163.

³¹ Blažević, „Imaginiranje historijske imagologije“, 128., 129.

upravo baština renesansnog humanizma i da su kasnije sukladno sociokulturnim potrebama instrumentalizirane i uklopljene u narativ o Balkanu kao o europskom Drugom.

Nastavljajući se na dosege književne imagologije, suvremena interdisciplinarno i transdisciplinarno i orijentirana imagologija definira imaginarij kao skup karakterističnih imagama svojstven pojedinoj grupi u određenom vremenu. On obuhvaća različite tipove predodžbi od kojih najjednostavniji čine stereotipi čije je osnovno obilježje pretvaranje atributa u bit čime postaje signalom koji upućuje na jedino moguće značenje i pri tome pruža minimalan oblik informacija koji kao takav postaje pogodnim za maksimalnu komunikaciju.³² Poradi svojih diseminacijskih potencijala postaje nositeljem obilježja Drugoga, odnosno postaje iskazom transtemporalno validnog kolektivnog znanja.³³ Na suprotnoj strani spektra nalaze se mitovi kao najkompleksniji oblici predodžbi čija je uloga prvenstveno integrativne naravi i koji nerijetko predstavljaju *exemplum* političkih i društvenih očekivanja.³⁴ Ovi različiti tipovi predodžbi sadržani su u imaginariju koji obuhvaća sav imagološki potencijal pojedine grupe i u kontekstu određenog vremena sadrži relativno ograničen broj relevantnih imagama i nikada u potpunosti ne obuhvaća cijeli postojeći svijet.³⁵ U njemu su sadržane ideje i koncepti koje grupi omogućuju društvenu i ideološku samouspostavu i usmjeravanje djelatnog potencijala za povećanje kohezije grupe.³⁶ Procesom formiranja imaginarija bave se socijalna i kognitivna psihologija, točnije jedan od njihovih odvjetaka poznatiji kao psihologija slika čiji je istraživački interes usmjeren na unutarne slike, odnosno „mentalne reprezentacije koje se stvaraju u procesu imaginiranja, odnosno formiranja mentalnog koncepta nečega što nije stvarno prisutno (uspomene, projekcije, introspekcije, fantazije, snovi...).“³⁷ Osim što se oblikuje posredstvom jezika, jezičnih kodova i konvencija te semiotičkih komunikacijskih sustava, proces oblikovanja imaginarija uvjetovan je „fenomenološkim iskustvom koje je imanentno povijesno.“³⁸ Imajući navedeno na umu, psihologija slika nastoji istražiti relaciju između imaginarija, sebstva i društvenog identiteta.³⁹ Sličnome teži i imagologija koja identitet doživljava društveno posredovanim i kontingentnim

---

³² Pageaux, „Od kulturnog imaginarija do imaginarnog“, 131.

³³ Ibid.

³⁴ Manfred Beller, „Myth“ u *Imagology: the cultural construction and literary representation of national characters: a critical survey*, ur. Manfred Beller i Joep Leerssen (Amsterdam; New York: Rodopi, 2007.), 374.

³⁵ Davor Dukić, „The Concept of Cultural Imagery: Imagologi with and not against the Early Volkerpsychologie“ u *XVIIIth Congress of the ICLA. Section 5: Identities in process: multiculturalism, miscegenation, hybridity*, ur. Eduardo F. Coutinho (Rio de Janeiro: aeroplano editora, 2009.), 76., 77.

³⁶ Stefan Scherer, „Imagination, Imaginary“ u *Imagology: the cultural construction and literary representation of national characters: a critical survey*, ur. Manfred Beller i Joep Leerssen (Amsterdam; New York: Rodopi, 2007.), 346.

³⁷ Zrinka Blažević, „Potencijali Drugosti: putokazi za stranu zemlju“, 144.

³⁸ Ibid..

³⁹ Ibid.

fenomenom koji je sukladno tome provizoran i performativan.⁴⁰ Štoviše, identitet postulira kao reifikaciju dijelom uzrokovanu internalizacijom društvenih stavova, percepcija i stereotipa.⁴¹ Takvim pristupom, suvremena imagološka istraživanja udaljuju se od esencijalističkih shvaćanja identiteta i nastoje shvatiti njegovo značenje u kontekstu njegove funkcije i interakcije s ostatkom svijeta.⁴² U konačnici, identitet se objašnjava kao kontinuirani proces identifikacije obilježen procesom izdvajanja subjekta⁴³ iz njegova okruženja s ciljem isticanja i ukazivanja na njegovu jedinstvenost.⁴⁴ Cijeli proces obilježen je neprekidnom konfrontacijom subjekta i njegove okoline i određivanjem granice između poznatog i nepoznatog odnosno stranog. Prema tome, susret sa stranim ne samo da postaje važnim elementom u procesu identifikacije, štoviše, postaje njegovim konstitutivnim dijelom.⁴⁵ Upravo zato predstavlja važan segment koji je nužno uzeti u obzir prilikom razmatranja različitih osobnih i kolektivnih identiteta.

Na koncu, imajući na umu sve prethodno navedene metodološke postavke suvremene književne i historijske imagologije, interpretativna analiza Piccolominijsva djela će se u metodološkom pogledu oslanjati na trodimenzionalni analitički model historijske analize diskursa.⁴⁶ Prva razina, odnosno tekstualna analiza usredotočit će se na detektiranje i klasificiranje imagema sukladno žanrovskim obilježjima klasične horografije i određivanja njihove aksiološke vrijednosti. Intertekstualna analiza bavit će se detektiranjem Piccolominijsvih implicitnih i eksplicitnih referenci na antičke i suvremene autore. Na koncu, kontekstualna analiza nastojat će sagledati Piccolominijsvu predodžbu o Europi i njezinim konstitutivnim dijelovima u kontekstu humanističkih identitetskih modela i njihovih pragmatičkih i političkih funkcija, s time da će posebna pozornost biti posvećena prostoru jugoistočne Europe, odnosno Balkana s namjerom da se dovede u vezu s kasnijim balkanističkim diskursima.

---

⁴⁰ John Osborne, Michael Wintle, „The Construction and Allocation of Identity through Images and Imagery: An Introduction“ u *Image into identity: Constructing and Assigning Identity in a Culture of Modernity*, ur. Michael Wintle (Amsterdam; New York: Rodopi, 2006.), 16.

⁴¹ Osborne, Wintle, „The Construction and Allocation of Identity through Images and Imagery: An Introduction“, 19.

⁴² Joep Leerssen, „The Downward Pull of Cultural Essentialism“, u *Image into identity: Constructing and Assigning Identity in a Culture of Modernity*, ur. Michael Wintle (Amsterdam; New York: Rodopi, 2006.), 33.

⁴³ Pojedina ili grupe, jednako se odnosi i na kolektivne i pojedinačne identitete

⁴⁴ Joep Leerssen, „Identity/Alterity/Hybridity“ u *Imagology: the cultural construction and literary representation of national characters: a critical survey*, ur. Manfred Beller i Joep Leerssen (Amsterdam; New York: Rodopi, 2007.), 337.

⁴⁵ Leerssen, „Identity/Alterity/Hybridity“, 337., 339.

⁴⁶ Blažević, „Imaginiranje historijske imagologije“, 133, 134.

3. Konstitutivni elementi balkanističkog diskursa kao egzemplarnog diskursa drugosti

Unutar prethodno elaborirane istraživačke problematike kolektivnih identiteta i kolektivnih predodžbi o istima moguće je smjestiti i problematiku balkanističkog diskursa, odnosno procesa oblikovanja predodžbi o Balkanu kao o europskom Drugom. Teorijske temelje balkanizma postavila je bugarska povjesničarka Marija Todorova 1997. godine svojim djelom *Imagining the Balkans*. Premda je njezin koncept djelomično inspiriran Saidovom studijom o orijentalizmu u kojoj se bavi predodžbom o ontološkoj i epistemološkoj razlici između Istoka i Zapada te je, kako sama ističe, „Saidov intelektualni dužnik“, balkanizam se kao eksplanatorni model udaljuje od teorijskih postavki Saidova orijentalizma i čini zaseban heuristički koncept.⁴⁷ Balkanizam kakvim ga je konceptualizirala Todorova predstavlja specifičnu epistemologiju koja kritički preispituje govor o Balkanu koji ga u odnosu na Europu perpetuirano postavlja na nižu civilizacijsku ljestvicu opisujući ga nazadnim, primitivnim, barbarskim, a karakteristike i obrasce ponašanja njegovih stanovnika insuficijentnima u odnosu na norme civiliziranog svijeta.⁴⁸ Balkanizam u konačnici predstavlja „sistem organizacija organiziranih oko binarnih opozicija (civilizacija – barbarstvo, centar – periferija, racionalno – iracionalno, progresivno – primitivno) pomoću kojih je civilizirani Zapad u svoj simbolički univerzum nastojao aproprirati opasno i potencijalno subverzivno balkansko Drugo.“⁴⁹ Jedan od elemenata koji balkanizam izdvaja iz orijentalističkog diskursa jest geografska konkretnost Balkana koja se razlikuje od „neopipljivog Orijenta“.⁵⁰ Premda Milica Bakić-Hayden na ovu opasku odgovara ukazujući na izostanak jasno određenih granica Balkana, posebice njegova sjeverozapadna dijela, činjenica da se u konačnici neće bilo koju zemlju denominirati balkanskom ipak čini razliku.⁵¹ Osim toga, za razliku od neuhvatljive konkretnosti Orijenta popraćene eskapističkim predodžbama o bogatstvu i ezgotizmu, geografska konkretnost Balkana i izostanak raskoši i bogatstva ne čine ga predmetom žudnje.⁵² S obzirom da je Balkan dominantno kršćanski teritorij i da Said orijentalizam poistovjećuje s islamom, Todorova upozorava da je kršćanski

---

⁴⁷ Edvard Said, *Orijentalizam* (Beograd: Biblioteka XX vek, 2008.), 11.

⁴⁸ Zrinka Blažević, „Balkanizam vs. ilirizam ili de/konstrukcija mitopolitike identiteta“ u *Mitski zbornik*, ur. Suzana Marjanić, Ines Prica (Zagreb: Institut za etnologiju i folkloristiku: Hrvatsko etnološko društvo: Scarabeus naklada, 2010.), 435.; Todorova, *Imaginarni Balkan*, 17.

⁴⁹ Blažević, „Globaliziranje Balkana iz perspektive translacijske epistemologije“, 152.

⁵⁰ Todorova, *Imaginarni Balkan*, 28.

⁵¹ Milica Bakić-Hayden, *Varijacije na temu „Balkan“* (Beograd: Institut za filozofiju i društvenu teoriju, 2006), 21.; Dunja Njaradi, „The Balkan Studies: History, Post-Colonialism and Critical Regionalism“ *Debatte: Journal of Contemporary Central and Eastern Europe* (2013), 8.

⁵² Todorova, 31, 32.

element još jedan od razloga koji balkanizam čini zasebnim eksplanatornim konceptom.⁵³ Posljednji element koji balkanizam izdvaja iz orijentalizma jest izostanak kolonijalnog naslijeđa jer Balkan nikada nije otvoreno koloniziran te poradi toga, kako upozorava Todorova, heuristički koncepti subalternih i postkolonijalnih teorija nisu primjenjivi prilikom proučavanja balkanskog prostora.⁵⁴ Problemu kolonijalizma i primjene Saidova koncepta u kontekstu istraživanja Balkana posvetila se i povjesničarka Katherine Elizabeth Fleming. Polazeći od kritike djela *Inventing Ruritania: The Imperialism of Imagination* autorice Vesne Goldsworthy, Fleming upozorava na opasnosti nekritičkog apliciranja Saidovog eksplanatornog modela na prostor čije se povijesno iskustvo bitno razlikuje od onog na temelju kojeg je teorija nastala te ujedno upozorava na nužnost vođenja računa o razumijevanju odnosa između sustava reprezentacija i imperijalnih struktura.⁵⁵ Kao uspješan primjer primjene Saidova modela Fleming navodi rad Milice Bakić-Hayden i koncept „gniježđenja orijentalizma“. Polazeći od Saidove opaske o uvijek prisutnoj dijaloškoj vezi između sustava reprezentacija i imperijalnih struktura, Bakić-Hayden upozorava da se, premda su institucije kolonijalne vlasti nestale, jezik orijentalizma zadržao kao diskurs moći.⁵⁶ Izdvojivši se od imperijalnih struktura, jezik orijentalizma izgubio je svoje specifično usmjerenje i postao univerzalnim označiteljem s jednakim potencijalom primjenjivosti kako na Zapadu, tako i na Istoku.⁵⁷ Jezikom koji je dosada služio tome da opiše Druge, počinju se služiti upravo ti isti Drugi primjenjujući ga kako bi ukazali na vlastitu superiornost u odnosu na druge.⁵⁸ Za razliku od Todorove koja koncepte postkolonijalne teorije ne smatra adekvatnim i primjenjivim heurističkim modelima, Z. Blažević upozorava na prednosti povezivanja balkanističkih studija i postkolonijalne teorije preko koncepta liminalnosti kojeg obilježavaju neprestani procesi transfera i razmjena među različitim kulturama te kontinuirani procesi konstrukcije i dekonstrukcije identitetskih obrazaca, a upravo Balkan predstavlja primjer tako definirane liminalne zone.⁵⁹ Nadahnuti postkolonijalnom teorijom prilikom problematiziranja balkanističkih diskursa bili su i urednici pozamašnog zbornika *Balkan kao metafora: između globalizacije i fragmentacije* Dušan Bjelić i Obrad Savić. Sukladno Bjelićevu mišljenju, veza Balkana i kolonijalizma očituje se kroz osmansku politiku ponovnog naseljavanja popraćenu politikom vjerske konverzije zbog kojih su stanovnici

---

⁵³ Ibid., 38., 41.

⁵⁴ Ibid., 36.

⁵⁵ K. E. Fleming, „Orientalism, the Balkans, and the Balkan Historiography“, *The American Historical Review* vol.105, no. 4(2000), 1223.

⁵⁶ Fleming, „Orientalism, the Balkans, and the Balkan Historiography“, 1223., 1224.

⁵⁷ Ibid., 1224.

⁵⁸ Ibid.

⁵⁹ Blažević, „Balkanizam vs. ilirizam ili de/konstrukcija mitopolitike identiteta“, 440.

Balkana jedni druge istovremeno doživljavali i kao kolonijalne gospodare i kao kolonijalne podanike.⁶⁰

Ono što je u imagološkom kontekstu važno napomenuti jest da Balkan određuje njegova dvosmislenost.⁶¹ Reprezentacijska odrednica Balkana jest da predstavlja prostor između, istovremeno (n)i jedno (n)i drugo. Uvriježena predodžba o balkanskim zemljama jest da su međusobno nerazlučive i slične te da jednostavno nema smisla upuštati se u pokušaj njihova raspoznavanja.⁶² Osim predodžbe o nerazpoznatljivosti, druga uvriježena predodžba jest da sami stanovnici balkanskih zemalja ne mogu prestati isticati međusobne razlike zbog kojih bezglavo ulaze u međusobne sukobe.⁶³ Osim toga, na prostoru Balkana postoji univerzalna i nepromjenjiva političko-povijesna tipologija djelovanja.⁶⁴ Moglo bi se zaključiti da je osnovno obilježje Balkana to da je istovremeno u potpunosti poznat, ali i krajnje nepoznatljiv.⁶⁵ Imagološke odrednice Balkana usko su vezane uz osmansko imperijalno naslijeđe koje sukladno Todorovinoj koncepciji balkanizma predstavlja jedno od dva ključna imperijalna naslijeđa Balkana. Uz bizantski politički, pravni, institucionalni, religijski i kulturni utjecaj, petstoljetna osmanska prisutnost popraćena političkim jedinstvom uvelike je utjecala na oblikovanje identitetskih i reprezentacijskih obrazaca balkanskog prostora. Osmansko je naslijeđe interpretirano na dva načina. Sukladno prvoj interpretaciji „riječ je o nametanju vjerski, društveno, institucijski pa čak i rasno stranih elemenata autohtonim kršćanskim srednjovjekovnim društvima. Središnji element te interpretacije temelji se na vjerovanju u nespojivost kršćanstva i islama, u osnovi nomadske civilizacije pridošlica i starih, urbanih i sjedilačkih agrarnih civilizacija na Balkanu i Bliskom istoku.“⁶⁶ Sukladno drugoj interpretaciji osmansko naslijeđe doživljava se produktom višestoljetne koegzistencije koja je nužno rezultirala hibridnim i sinkretističkim naslijeđem u kojeg su jednako ugrađeni i bizantski, balkanski, ali i osmanski elementi.⁶⁷

Na ovom mi se mjestu čini važnim upozoriti na koncept poznat pod imenom „self-colonizing metaphor“ kojeg je skovao bugarski povjesničar Alexander Kiossev i u kojem upozorava na aproprijaciju europskih odnosno zapadnih kulturnih modela bez izravnih i

---

⁶⁰ Dušan Bjelić, „Uvod: Dizanje 'mosta' u vazduh“ u *Balkan kao metafora: između globalizacije i fragmentacije*, ur. Dušan Bjelić, Obrad Savić (Beograd: Beogradski krug, 2003.), 22.

⁶¹ Todorova, *Imaginarni Balkan*, 37.

⁶² Fleming, „Orientalism, the Balkans, and the Balkan Historiography“, 1219.

⁶³ Ibid.

⁶⁴ Ibid., 1218.

⁶⁵ Ibid., 1219.

⁶⁶ Todorova, *Imaginarni Balkan*, 268.

⁶⁷ Ibid., 271.

eksplicitnih sukoba i bez primjene tehnika kolonijalne vlasti.⁶⁸ U kontekstu kolonijalne hijerarhije i asimetrije moći, kulturni identitet zajednica koje su se našle između ove dvije krajnosti proizlazi kao rezultat asimetrične simboličke razmjene s kolonijalnim centrom.⁶⁹ U želji za vlastitim pozicioniranjem na hijerarhijskoj ljestvici, zajednice internaliziraju koncepte, vrijednosti i simboličke hijerarhije kolonizatora.⁷⁰ S obzirom da u očima dominantne, kolonizatorske kulture te zajednice ne predstavljaju ravnopravne subjekte, na njih se s jednakom uspješnošću primjenjuju narativni obrasci korišteni za kolonizirane kulture pomoću kojih stječu ambivalentan status, postaju trivijalizirano unutarne Drugo.⁷¹ S obzirom da takve predodžbe dolaze iz centra koji predstavlja uzor, dotične zajednice internaliziraju negativne heteropredodžbe pretvarajući ih u autopredodžbe.⁷² Usporede li se pretpostavke Kiossevovog koncepta s govorom o Balkanu u današnjim javnim diskursima, moguće je zamijetiti dvije krajnosti. S jedne strane pristajanje uz diskurs o Balkanu kao o civilizacijski manje vrijednom mjestu rezultira potpunim poricanjem balkanske identitetske odrednice koja se jednako tako istovremeno koristi i kao sredstvo stigmatizacije, kulturne i političke subverzije i diskreditacije. S druge je strane pojam Balkana instrumentaliziran kao sredstvo poricanja pojedinačne ili grupne odgovornosti. Isticanje pripadnosti Balkanu ili balkanskog identiteta postalo je izlikom za opravdanje širokog spektra različitih društvenih, političkih i institucionalnih propusta. Nekritičkom prihvaćanju balkanističkih diskursa i njihovoj transformaciji u autopredodžbe može se prigovoriti isto što i samim balkanističkim diskursima, a to je gradnja diskurzivne strategije na „pretpostavci da samo opisuje i konstatira ‚stanje‘ na Balkanu, a da pritom negira svaku mogućnost da to isto ‚stanje‘ proizvodi i prenosi, neprestano perpetuirajući iste stereotipe.“⁷³

---

⁶⁸ Alexander Kiossev, „The Self-Colonizing Metaphor“, 1.

⁶⁹ Ibid., 7.

⁷⁰ Ibid., 4.

⁷¹ Ibid., 7., 8.

⁷² Ibid., 8.

⁷³ Andrea Matošević, Tea Škokić, *Polutani dugog trajanja: balkanistički diskursi* (Zagreb, Institut za etnologiju i folkloristiku, 2014.), 20.

4. Enea Silvio Piccolomini – život i djelo

U malenom mjestu nekoć poznatom pod imenom Corsignano⁷⁴ u talijanskoj pokrajini Siena 18. listopada 1405. Vittoria Piccolomini rođ. Forteguerra rodila je jedno od ukupno 18 djece nadjenuvši mu tri imena: Enea – prema suprugovom ocu, Silvio – prema suprugu i Bartolommeo – po apostolu sv. Bartolomeju.⁷⁵ Više od stoljeća unazad, u vrijeme kad je Siena ubrajana među europska bankarska središta, plemićka obitelj Piccolomini prosperirala je baveći se bankarskim poslovima.⁷⁶ Međutim, velika epidemija kuge u drugoj polovici 14. stoljeća nepovoljno je djelovala na ekonomski prosperitet obitelji, no Enea Piccolomini, djed Enea Silvia Piccolominija, ipak je uspio zadržati znatnu količinu obiteljskog novca.⁷⁷ Otegotnom okolnošću pokazala se Eneina smrt neposredno prije rođenja sina Silvia. Naime, premda su se Silvijevi zaštitnici pobrinuli za njegovo adekvatno obrazovanje, izgubili su obiteljski novac i rasprodali dio imanja koje će kasnije Silvio pokušati vratiti okušavši se u vojnoj karijeri. Silvijev naum završio je neuspješno zbog čega biva prisiljen vratiti se Corsignano i posvetiti se zemljoradnji na preostalim obiteljskim posjedima.⁷⁸ Ondje se oženio Vittorinom Forteguerra s kojom je imao 18 djece od kojih je preživjelo svega troje – Enea Silvio i njegove dvije sestre.⁷⁹ S obzirom na obiteljsku ekonomsku situaciju, Enea Silvio svoje je dane provodio pomažući na obiteljskim zemljišnim posjedima. Premda osiromašena, obitelj Piccolomini osjećala je snažnu pripadnosti plemićkoj lozi iz koje je potekla, a epidemija kuge koja je 1420. godine primorala sveučilište da se iz Siene preseli u Corsignano vjerojatno je utjecala na odluku da se tri godine kasnije Enea Silvia uputi na studij u Sienu.⁸⁰ Iako je 1429. godine napustio Sienu bez stečene diplome, razdoblje studija uvelike je utjecalo na kasnije Piccolominijeve stavove i profesionalno usmjerenje. Njegovim je učiteljem bio Mariano de' Sozzini (1397./1401.-1467.), vrsni poznavatelj kanonskog prava koji je u to vrijeme sudjelovao u brojnim aktualnim raspravama vezanim uz papinstvo i koji će kasnije zahvaljujući prijateljstvu s Piccolomonijem za vrijeme njegova pontifikata steći znatan

---

⁷⁴ Piccolomini je 12. veljače 1462. godine svojem rodnom mjestu promijenio ime pa je Corsignano postao Pienza.

⁷⁵ Enea Silvio Piccolomini, *Memoirs of a Renaissance Pope: The Commentaries of Pius II*, ur. Leona C. Gabel, prev. Florance A. Gragg (New York: Capricorn Books Edition, 1962), 29.

⁷⁶ Arthur White, *Plague and Pleasure: the Renaissance world of Pius II*, (Washington D.C.: The Catholic University of America Press, 2014), 48.

⁷⁷ Ibid., 50.

⁷⁸ Ibid.

⁷⁹ Ibid., 51.

⁸⁰ Ibid., 53.

utjecajan u Rimskoj Kuriji.⁸¹ Važno je istaknuti i da je 1427. godine papa Martin V. preselio koncil iz Pavije upravo u Sienu u kojoj tada studira Piccolomini.⁸² O razdoblju između Piccolominijeva napuštanja Siene 1429. godine i povratka 1431. kada nastoji postati učiteljem, malo je toga poznato. Poznato je da je boravio u Firenci gdje mu je učiteljem bio humanist Francesco Filelfo (1398.-1481.).⁸³

Bazelski koncil sazvan 1431. godine označit će početak Piccolominijeve službeničke karijere. Tajnik pape Martina V. Domenico Capranica (1400.-1458.) na Bazelskom je koncilu trebao biti imenovan kardinalom, no uslijed smrti pape Martina V. (1417.-1431.). i izbora novog pape Eugena IV. (1431.-1447.) došlo je do komplikacija jer je Eugen IV. odbio Capranicu imenovati kardinalom. Iz tog se razloga Domenico Capranica upućuje u Bazel, a u službu osobnog tajnika preuzima Enea Silvia Piccolominija.⁸⁴ Poradi sukoba s papom Eugenom IV. Capranica je zapao u financijske poteškoće te je iz tog razloga Piccolomini prisiljen napustiti službu i postati tajnikom biskupa Nicodema della Scale (1390.-1443.).⁸⁵ Kada je della Scala napustio Bazelski koncil, Piccolomini je postao tajnikom biskupu Navare Bartolomeu Viscontiju (1402.-1457.) rođaku vojvode Milana Filippa Marie Viscontija (1392.-1447.).⁸⁶ Tijekom službe kod Bartolomea Viscontija Piccolomini se našao usred sukoba vojvode Milana i pape Eugena IV. Zbog umiješanosti Bartolomea Viscontija u neuspjeli pokušaj otmice pape Eugena IV. Piccolomini je prisiljen bježati i pri tome mu pomaže Pietro di Noceto koji mu je osigurao službu kod kardinala Niccoloa Albergatija (1373.-1443.).⁸⁷ U to je vrijeme kardinal Albergati bio zadužen za ugovaranje mirovnih uvjeta između Engleske i Francuske i okončanja Stogodišnjeg rata te su se kardinal i Piccolomini s tom namjerom zaputili u Arras.⁸⁸ Premda Albergati nije uspio isposlovati primirje, posredovao je razrješenju nesuglasica između burgundskog vojvode Filipa i francuskog kralja. Ubrzo je poslao Piccolominija na diplomatsko putovanje u Škotsku koje je zbog vremenskih neprilika umalo završilo tragično, no Piccolomini je preživio oluju koja je snašla brod na kojem se našao. Zaključivši da je riječ o djelu Božje providnosti, Piccolomini je svoju zahvalnost odlučio iskazati bosonogim hodočašćem u najbliže marijansko svetište te je vjerojatno tada obolio od

---

⁸¹ Ibid., 57., usp. Paul F. Grendler, *The universities of the Italian Renaissance*, (Baltimore; London: John Hopkins University Press, 2002), 461.

⁸² White, *Plague and Pleasure*, 59.

⁸³ Grendler, *The universities of the Italian Renaissance*, 49.

⁸⁴ White, *Plague and Pleasure*, 65.

⁸⁵ Piccolomini, *Memoirs of a Renaissance Pope*, 31.

⁸⁶ White, *Plague and Pleasure*, 66.

⁸⁷ Ibid., 67.

⁸⁸ Piccolomini, *Memoirs of a Renaissance Pope*, 32.

reumatskog artritisa koji mu je do kraja života otežavao kretanje.⁸⁹ Po povratku iz Škotske, Piccolomini se sa svojim poslodavcem susreo u Bazelu gdje je napustio Abergatijevu službu i ušao u službu kardinala Juana de Cervantesa (1380.-1453.). U to su vrijeme na koncilu trajali pregovori oko sklapanja crkvene unije s patrijaršijom u Konstantinopolu zbog čega je odlučeno da se koncil preseli u mjesto koje će više odgovarati bizantskim izaslanicima. Predložena su četiri grada: Firenca, Udine, Pavia i Avigon. Izbor se provodio tako da je za svaki pojedini grad uposlen govornik čija je zadaća bila svojim retoričkim umijećem zadobiti naklonost prisutnih na koncilu i osigurati izbor grada kojeg predstavlja. Upravo će ovaj događaj biti presudnim trenutkom u Piccolominijevoj humanističkoj karijeri. Naime, Isidoro Rosati kojeg je milanski vojvoda poslao da zastupa interese Pavije održao je, po Piccolominijevu mišljenju, nedovoljno dobar govor pa je Piccolomini odlučio sam sastaviti govor u korist Pavije koji je zahvaljujući jednom od papinskih legata održao pred koncilom.⁹⁰ S obzirom da su se uskoro zaoštrili odnosi između predstavnika na Bazelskom koncilu i pape Eugena IV., kardinali su odlučili izabrati novog papu, posljednjeg protupapu Feliksa V. čijim je tajnikom postao upravo Piccolomini.⁹¹ Iduće godine Piccolomini je na čelu delegacije upućen kako bi prenio čestitke Fridriku III. koji je postao njemačkim kraljem.⁹² Tom je prilikom Piccolomini uspostavio veze s nadbiskupom Trieria i biskupom Chiemseea zahvaljujući kojima će 1442. godine prestati biti tajnikom Feliksa V. i prijeći u carsku službu na dvoru Fridrika III.⁹³ Iste je godine okrunjen lovorovim vijencem čime je postao *poeta laureatus*.

Prije no što se 1446. godine odlučio posvetiti crkvenom pozivu i zaređiti, Piccolomini je posredovao pomirenju cara Fridrika III. i pape Eugena IV. zbog nesuglasica nastalih prilikom zasjedanja Bazelskog koncila, a na taj se način ujedno i sam nastojao iskupiti za svoje pristajanje uz koncilijarističke ideje.⁹⁴ Nakon zaređenja vrlo brzo napreduje u crkvenoj hijerarhiji pa već 1447. godine postaje biskupom u Trstu. Međutim, prije no što se zaputio u svoju novu dijecezu, car ga upućuje na diplomatsku misiju u Milano gdje je u kolovozu 1447. godine preminuo dotadašnji vojvoda Filippo Maria Visconti ostavivši prijestol bez nasljednika. S obzirom da je Milano u pravnom pogledu zapravo feud Svetog Rimskog

---

⁸⁹ Ibid., 33.; usp. Nancy Bisaha, „Introduction“ u Aeneas Silvius Piccolomini, *Europe (c. 1400-1458)*, prev. Robert Brown (Washington D.C.: The Catholic University of America Press, 2013), 8.; Iako piccolomini uvijek govori o gihtu, simptomi njegove bolesti više odgovaraju simptomima reumatskog artritisa.

⁹⁰ Piccolomini, *Memoirs of a Renaissance Pope*, 36., 37.; usp. White, *Plague and Pleasure*, 73.

⁹¹ White, *Plague and Pleasure*, 78.

⁹² Ibid., 80.

⁹³ Ibid.

⁹⁴ Piccolomini, *Memoirs of a Renaissance Pope*, 42.

Carstva i da bi u slučaju izostanka legitimnog nasljednika trebao biti vraćen pod carsko okrilje, Fridrik III., svjestan da ipak ne raspolaže dovoljnim brojem ljudi i financijskim sredstvima za neometano potraživanje tog prava, šalje Piccolominija kako bi izvidio stanje.⁹⁵ Premda Filippo Maria nije imao muških nasljednika, njegova kćer Bianca Maria bila je udana za kondotijera Francesca Sforzu koji je temeljem spomenutog braka odlučio potraživati pravo na milansko prijestolje.⁹⁶ Stanovnicima Milana taj se Sforzin naum nije dopao pa proglašavaju Republiku sv. Ambrozija. U listopadu 1447. godine Piccolomini je stanovnicima Milana uputio svoj prvi govor u kojem potražuje da prihvate carevo posredovanje u sukobu s Francescom Sforzom, no on je poradi pritiska carskog poslanstva rezultirao nezadovoljstvom Milaneza i neuspjehom Piccolominijeve misije.⁹⁷ S obzirom da je kriza u Milanu potrajala dvije godine, Piccolomini je 1449. godine ponovo upućen u Milano. Tada je već bilo u potpunosti jasno da zbog nedostatka vojnih i financijskih sredstava Fridrik III. neće moći vratiti Milano pod carsko okrilje, stoga se okreće uspostavljanju savezništva s Francescom Sforzom s kojim se Piccolomini po prvi puta susreće u kolovozu 1449. godine i osigurava savezništvo.⁹⁸ Iduća diplomatska misija koju je Piccolomini obavljao odvela ga je u Napulj na dvor kralja Alfonsa (1396.-1458.) gdje je trebao ugovoriti brak između Fridrika III. i kraljeve sestre Eleonore. Premda su trajali 40 dana, pregovori su na koncu bili uspješni.⁹⁹ Tijekom posjeta Napulju Piccolominija je oduševio napuljski kralj Alfonso koji je izrazito cijenio humanističko stvaralaštvo i bio njihovim podupirateljem, stoga ne iznenađuje da će kasnije prilikom tradicionalnih sukoba oko nasljedstva u Napulju papinska podrška umjesto Anžuvincima prijeći na stranu Aragonaca.¹⁰⁰ Po povratku s uspješne misije u Napulju, Piccolomini je 1451. godine iz Trsta premješten u Sienu gdje je postao biskupom i odakle će uskoro biti poslan na misiju u Češku kako bi sudjelovao u rješavanju problema proizašlih iz husitskih ratova. Carska krunidba Fridrika III. održana je 1452. godine u Rimu i tom je prilikom Piccolomini održao govor posvećen caru u kojem po prvi puta javno poziva na borbu protiv rastuće osmanske prijetnje.¹⁰¹ Motiv je to koji će tijekom nadolazećih godina obilježiti Piccolominijevo javno djelovanje, a posebno nakon 1453. godine i pada Konstantinopola pod osmansku vlast. Vijest o padu Konstantinopola Piccolominija je zatekla dok je boravio na carskom dvoru u Austriji gdje se nalazio zbog kongresa u Beču na kojem se nastojalo

---

⁹⁵ White, *Plague and Pleasure*, 91.

⁹⁶ Ibid.

⁹⁷ Ibid., usp. Marcello Simonetta, „Pius II and Francesco Sforza. The history of two allies“ u *Pius II – 'El Più Expenditivo Pontifice'*, ur. Z.R.W.M. von Martels, Arjo J. Vanderjagt (Leiden; Boston: Brill, 2003), 150.

⁹⁸ Simonetta, „Pius II and Francesco Sforza. The history of two allies“, 149.

⁹⁹ Piccolomini, *Memoirs of a Renaissance Pope*, 54.

¹⁰⁰ White, *Plague and Pleasure*, 97.

¹⁰¹ Ibid, 98.

isposlovati primirje između Fidrika i ugarskih plemića poradi sukoba koji je nastao oko pitanja naslijeđa ugarskog trona.¹⁰² Zbog rastuće osmanske prijetnje tijekom 1454. i 1455. godine održana su tri carska sabora u Regensburgu, Frankfurtu i Wiener-Neueru na kojima je sudjelovao i sam Piccolomini gorljivo zastupavši ideju križarskog pohoda protiv Osmanlija.¹⁰³ U crkvenoj je hijerarhiji Piccolomini nastavljao napredovati te ga je koncem 1456. godine papa Kalikst III. proglasio kardinalom. U kolovozu 1458. godine preminuo je papa Kalikst III. Iste je godine u ožujku Piccolomini počeo pisati svoju *Europu* koji je posvetio kardinalu Antoniju de la Cerdi. Na konklavi održanoj u kolovozu 1458. godine sudjelovalo je 16 kardinala, među kojima i Enea Silvio Piccolomini. S obzirom da papa nije izabran iz prvog pokušaja jer niti jedan kandidat nije prikupio traženih 12 glasova, izbor se odužio sve do 19. kolovoza kada je kardinal Piccolomini prikupio tražen broj glasova, a među njima se našao i glas španjolskog kardinala de la Cerde.¹⁰⁴ Svoje je novo ime Piccolomini najvjerojatnije izabrao zbog veze s Vergilijevim antičkim junakom Enejom kojeg se često referiralo kao *pius Aeneas* i čije je ime ionako nosio.¹⁰⁵

Cijeli svoj pontifikat Pio II. je posvetio organiziranju križarskog rata protiv Osmanlija, stoga je odmah po ustoličenju najavio kongres za 1. lipnja 1459. godine u Mantovi. Vođen idejom o kršćanskom jedinstvu predvođenim carem i papom, Pio II. nastojao je organizirati križarski pohod koji bi osigurao europsko kršćanstvo od izvanjskog vjerskog neprijatelja. U svojoj namjeri će ostati usamljen jer se Fridrik III. zbog borbe oko ugarskog prijestolja neće pojaviti na kongresu, a niti ostale države neće se pokazati zainteresiranima.¹⁰⁶ Većinu njegova pontifikata obilježili su sukobi među talijanskim kraljevstvima i vojvodstvima među kojima se posebno istaknuo sukob oko napuljskog prijestolja nakon smrti Alfonsa Aragonskog 1458. godine.¹⁰⁷ Premda nije zadobio carevu potporu, njezin izostanak Pija II. nije spriječio da krene u križarski rat protiv Osmanlija. Narušeno zdravstveno stanje i kršenje dogovora o financijskoj i vojnoj potpori nisu ga priječili da se 18. lipnja 1464. iz Rima zaputi prema Anconi odakle je osobno trebao predvoditi križarsku bojnu.¹⁰⁸ U Anconu je pristigao mjesec dana kasnije i ostao neugodno zatečen kaosom koji ga je dočekao, ne samo zato što su obećani mletački brodovi kasnili mjesec dana, već je u gradu izbila kuga.¹⁰⁹ U Anconi je

---

¹⁰² Piccolomini, *Memoirs of a Renaissance Pope*, 64.

¹⁰³ Bisaha, „Introduction“, 9.

¹⁰⁴ Piccolomini, *Memoirs of a Renaissance Pope*, 88.

¹⁰⁵ Nancy Bisaha, „Pope Pius and the Crusade“, u *Crusading in the Fifteenth Century: Message and Impact*, ur. Norman Housley (New York: Palgrave Macmillan, 2004), 42.

¹⁰⁶ White, *Plague and Pleasure*, 117., 123.

¹⁰⁷ Ibid., 164.

¹⁰⁸ Ibid., 325.

¹⁰⁹ Ibid., 329.

čekajući da krene na križarski pohod proveo mjesec dana, no u naumu ga je 14. kolovoza 1464. godine zaustavila smrt.

5. Historijsko-imagološka analiza djela *De Europa*

Piccolominijevo djelo žanrovski bi se moglo pozicionirati unutar okvira klasične horografije, no svakako je potrebno naglasiti da je ono više inspirirano ovom genološkom formom i da se ne drži kruto njenih strukturnih i sadržajnih odrednica. Opisi se razlikuju opsegom, sadržajem i strukturom. Djelo je načelno geografski organizirano. Započinje opisom Ugarske nastavljajući jugoistočno preko Transilvanije, Vlaške prema grčkim pokrajinama odakle se vraća prema sjeverozapadu opisujući Albaniju, Bosnu i dijelove Hrvatske pa do austrijskih pokrajina. Od tamo nastavlja istočno od Poljske prema Livoniji, a potom se vraća zapadno prema njemačkim pokrajinama. Zatim mijenja smjer prema sjeveru i skandinavskim zemljama te se spušta južno do Češke. Potom se ponovo vraća na zapad opisujući Friziju i Nizozemsku odakle kreće otprilike jugoistočno opisujući središnje njemačke pokrajine sve do Švicarske. Tada se upućuje sjeverozapadno prema francuskim pokrajinama i Francuskoj pa preko Flandrije, Engleske i Škotske sve do Irske. Potom se spušta južno do Španjolske i Portugala te na koncu završava s talijanskim pokrajinama opisujući ih od sjevera prema jugu. No, geografski slijed prekinut je između opisa Konstantinopola i Makedonije gdje su interpolirana poglavlja o *Podrijetlu i povijesti Turaka, Bitci kod Varne, Bitci na Kosovu, Padu Konstantinopola i Bitci kod Beograda*.¹¹⁰ Interpolirani dijelovi ipak su smješteni sukladno geografskoj logici jer se navedeni događaji odvijaju na otprilike tom prostoru Europe. Djelo nije *historia* jer mu nije cilj prikazati povijest *ab origine*, već se vremenski ograničava razdobljem vladavine Fridrika III., cara Svetog Rimskog Carstva. Jednako tako u žanrovskom pogledu nije ni geografija jer niti se koristi klasičnim geografskim aparatom koji bi iziskivao preciznost i točnost niti sam autor sugerira geografiju kao svrhu djela, štoviše, čak i sam napominje da mu to nije namjera.¹¹¹ Iz navedenih razloga imagološku analizu potrebno je uskladiti s organizacijskom strukturom horografskog žanra. Detaljnija razrada samog žanra i njegovih odrednica bit će predstavljena prilikom intertekstualne analize, a za potrebe tekstualne analize bit će dovoljno napomenuti da je riječ o žanru antičkog podrijetla koji ponovo postaje popularan tijekom razdoblja renesansnog humanizma. Horografski opis najčešće je sastavljen na sljedeći način: autor najprije odredi regiju koju opisuje, a potom je pozicionira u odnosu na susjedne regije popisujući one koje se nalaze južno, sjeverno, istočno i zapadno. Nakon toga je potrebno odrediti kojim je morem

---

¹¹⁰ Aeneas Silvius Piccolomini, *Europe (c. 1400-1458)*, prev. Robert Brown (Washington D.C.: The Catholic University of America Press, 2013.), 72.-103.

¹¹¹ Piccolomini, *Europe*, 68.

omeđena (ukoliko je to slučaj).¹¹² Zatim slijedi opis prirodnih (geografskih) obilježja kao što su rijeke, planine, jezera i slično. Sljedeći je antropološki element opisa u kojeg ulaze kako opis ljudi tako i njihovih tvorevina poput primjerice istaknutih gradova.¹¹³ Važno je istaknuti da je u takvoj vrsti djela jasno zamjetan autorski glas čime se u isto vrijeme naglašava osobna povezanost s prostorom, ali i spona između prošlosti i sadašnjosti koja se posebice ističe unutar antropološkog elementa opisa.¹¹⁴

Piccolomini navodi da mu je cilj opisati najvažnije događaje i postignuća Europljana koji se ubrajaju među kršćane za vrijeme vladavine cara Fridrika III. Najčešće je svaka pokrajina zasebno opisana unutar okvira vlastitog podnaslova, no na nekoliko je mjesta unutar jedne cjeline Piccolomini opisao više susjednih pokrajina. Razlog tome najvjerojatnije se krije u količini informacija i saznanja kojima autor raspolaže jer cjeline koje obuhvaćaju veći broj pokrajina najčešće donose manji broj informacija u odnosu na one koje su opisane u zasebnim poglavljima. Narativna struktura opisa pokrajina i zemalja uvelike se razlikuje i nije moguće odrediti sastavnice koje bi bile prisutne unutar opisa svake pojedine zemlje. Slijed opisa koji je najčešće korišten najprije obuhvaća geografski smještaj promatrane zemlje, njeno pozicioniranje u odnosu na susjedne zemlje, potom topografski opis koji uključuje imenovanje rijeka, planina, jezera i obala (ukoliko zemlja ima izlaz na more). Zatim slijedi opis antičke ili srednjovjekovne prošlosti, a potom prikaz najvažnijih političkih događaja koji su se odvijali za vrijeme života Fridrika III. Ponegdje se autor osvrće na pojedine običaje (najčešće one koje smatra neobičnima) i na karakter stanovništva i jezik kojim govore. Dio koji obuhvaća talijanske pokrajine svojom se strukturom u potpunosti razlikuje od ostatka djela jer se Piccolomini koncentrira gotovo isključivo na političke događaje te osim toga, prikaz Italije čini čak 1/3 (!) prikaza Europe.

Budući da je konačni cilj analize ustvrditi aksiološku vrijednost Piccolominijevih heteropredodžbi o europskim zemljama, i to s posebnim naglaskom na prostor jugoistočne Europe u odnosu na ostatak Europe, i njihovu korespondentnost s prevladavajućim vrijednostima društvenog imaginarnog renesansnog humanizma i njegovih identitetskih modela, razmatrani imagemi bit će podijeljeni na sljedeći način: a) predodžbe o fizičkom prostoru koje se temelje na kriteriju „memoratu digna“ ; b) predodžbe o stanovništvu koje će obuhvatiti pitanje njihova karaktera i kriterije isticanja pojedinaca; c) predodžbe o običajima

---

¹¹² Bisaha, „Introduction“, 8.

¹¹³ Ibid., 9; F. Lukermann, „The Concept of Location in Classical Geography“, *Annals of the Association of American Geographers*, vol. 51, no. 2(1961), 207.

¹¹⁴ Darrell J. Rohl, „The chorographic tradition and seventeenth- and eighteenth-century Scottish antiquaries“, *Journal of Art Historiography* no.5(2011), 6.

naroda (*mores gentis*). Redosljed nizanja imagama bit će prilagođen prethodno navedenom cilju analize, odnosno najprije će obuhvatiti zemlje središnje, sjeverne, zapadne i istočne Europe, a potom dijelove jugoistočne Europe kako bi se naglasila distinkcija u strategijama njihova diskurzivnog oblikovanja. S obzirom na evidentno različitu strukturu i sadržaj cjelina koje se odnose na talijanske države, njihov opis bit će razmatran kao zasebna cjelina.

5.1. Tekstualna analiza

Kao što je prethodno najavljeno, tekstualna analiza koncentrirat će se na tri kategorije predodžbi – na predodžbe o fizičkom prostoru, predodžbe o stanovništvu i predodžbe o običajima.

Fizičkom prostoru Piccolominijeve *Europe* sveukupno nije posvećena prevelika pažnja. Autor se ne upušta u pretjerano detaljan opis fizičkog prostora te jednako tako nije uvijek dosljedan u praćenju deskriptivnog obrasca. U inicijalnim dijelovima opisa zemalja informacije o fizičkom prostoru najčešće se odnose na određivanje granica, osnovnih geografskih karakteristika i elemenata poput rijeka i planina te identificiranja naroda koji nastanjuju dotični prostor. Kao primjer može poslužiti opis Vlaške – „Vlaška je veoma prostrana regija koja se proteže od Transilvanije pa sve do Crnog mora. Gotovo je u potpunosti ravna i oskudijeva vodom. Južnu granicu čini joj Dunav. Sjever nastanjuju Roksani – u naše vrijeme poznati kao Ruteni, a u smjeru rijeke Dnjestar nastanjeno je skitsko pleme koje danas zovemo Tartarima (prev. a.)¹¹⁵.¹¹⁶ Na sličan je način opisana i Kranjska – „Međutim, Slaveni čiji jezik prevladava regijom, Kranjce dijele u dvije grupe i kažu da Kranjska ima dva dijela. Jedan je suh i oskudijeva vodom te ondje smještaju Istrijane i Kranjce koji nastanjuju planine između Ljubljane i Trsta te se prostiru do Timave. Drugi, gdje izvire rijeke Sava, Nauportus (čije je suvremeno ime Ljubljanica) i mnoge druge rijeke, dobro je navodnjen.¹¹⁷ Od ostalih regija na čije se geografske karakteristike Piccolomini eksplicitno osvrće ističu se Štajerska – „planinska regija, premda istočni predio sadrži velike ravnice. Slavne Drava i Mura navodnjavaju njeno tlo¹¹⁸; Poljska koja je ravna i šumovita¹¹⁹, Litva

---

¹¹⁵ Odnosi se na sve citate u nastavku preuzete iz djela.

¹¹⁶ Piccolomini, *Europe*, 67.

¹¹⁷ Ibid., 119.

¹¹⁸ Ibid., 124.

¹¹⁹ Ibid., 138.

koja je „gotovo u potpunosti prekrivena močvarama i šumama“¹²⁰, Frizija koja je ravna i močvarna¹²¹, te Nizozemska također močvarna, obiluje pašnjacima i ispresijecana je brojnim jezerima i uvalama.¹²² Jedan od fizičkih aspekata prostora na koji se Piccolomini referira u svojim opisima jest poljoprivredni odnosno gospodarski potencijal regije pa tako Koruška „sadrži brojne doline i uzvisine bogate žitom“¹²³ Poljska je bogata žitaricama, no oskudijeva srebrom i zlatom.¹²⁴ Litva obiluje medom i voskom¹²⁵, a Pruska žitom¹²⁶. Štajerska i Saksonija bogate su solju.¹²⁷

Sljedeći element opisa fizičkog prostora koji Piccolomini koristi su gradovi. Ne opisuje njihov fizički izgled, već isključivo navodi zašto su vrijedni spomena. Usporedbom opisa moguće je doći do zaključka o postojanju tri mjerodavna kriterija – prvi koji se odnosi na prisutnost istaknutih sakralnih građevina poput biskupskih crkava i katedrala, drugi se odnosi na djelovanje visokih škola sa humanističkim programom i treći se odnosi na gradove s istaknutom antičkom prošlošću. Jedan od rijetkih primjera u kojima se autor osvrće na karakter nastambi jest u slučaju Poljske gdje navodi da su kuće većinom načinjene od drveta i premazane blatom.¹²⁸ Najreprezentativniji primjer prvog kriterija moguće je pronaći u opisu Bavarske: „Nije 'nenaseljen teritorij' kao što izvještava Strabon, premda je u njegovo vrijeme možda i bio. Danas je visoko kultiviran i sadrži velike i raskošne gradove velikog ugleda; ne znam niti jedne u cijeloj Europi koji bi nadišli njihovo veličanstvo. [Bavarska] ima 5 biskupskih gradova od kojih je jedan nadbiskupski. Zovu ga Salzburg prema pet rijeka na kojima stoji, stari su ga zvali Iuvavia.“¹²⁹ Osim Salzburga, sukladno prvom kriteriju spominju se Cammin u Pomeraniji¹³⁰, Halberstadt¹³¹, Bamberg u Frankoniji¹³² te Basel zbog svog značaja za crkvenu povijest¹³³. Među rijetkim gradovima koje, uvjetno rečeno, Piccolomini detaljnije opisuje nalazi se Magdeburg čiji je opis oblikovan na sljedeći način: „U Magdeburgu se nalazi nadbiskupsko sjedište i bogata crkva građena od pravokutnih blokova posvećena sv. Mauriciju – veliko djelo Otona u kojoj se nalazi tijelo sv. Florentina. Također

---

¹²⁰ Ibid., 141.

¹²¹ Ibid., 172.

¹²² Ibid., 173.

¹²³ Ibid., 120.

¹²⁴ Ibid., 138.

¹²⁵ Ibid., 143.

¹²⁶ Ibid., 149.

¹²⁷ Ibid., 127., 164.

¹²⁸ Ibid., 138.

¹²⁹ Ibid., 193.

¹³⁰ Ibid., 157.

¹³¹ Ibid., 159.

¹³² Ibid., 187.

¹³³ Ibid., 199.

se vjeruje da posjeduje jedan od šest vrčeva za koje Evanđelje tvrdi da je naš Gospodin i Spasitelj u njima pretvorio vodu u vino.¹³⁴ Najdetaljniji opis grada koji ujedno i odskače od uobičajene strukture ili kriterija opisa odnosi se na Brunswick. „Brunswick je velik i naseljen grad poznat po cijeloj Njemačkoj. Utvrđen je zidinama i opkopima zajedno s visokim kulama i bedemima. Kuće su velike, ulice profinjene, a crkve velike i bogato urešene. Posjeduje pet tržnica, pet sudnica i jednak broj gradskih vijeća koja provode pravdu među građanima.“¹³⁵

Među gradovima koji se ističu zbog humanističkih škola i učilišta Piccolomini primjerice navodi Krakov¹³⁶, Rostock u Pomeraniji¹³⁷, Erfurt u Tiringiji¹³⁸.

Ponekad se razlog spominjanja pojedinih gradova krije u njihovoj antičkoj prošlosti kao što je to slučaj s Celjem: „U Štajerskoj se nalazi stari grad zvan Celje za kojeg neki misle da se nekada zvao Sullaceum i da ga je podigao Lucije Sula; to ne mogu tvrditi sa sigurnošću. Ondje je moguće vidjeti mnogo antičkih ostataka. Na mramornim nadgrobnim spomenicima uklesana su imena rimskih vladara.“¹³⁹

Opis fizičkog prostora jugoistočnih dijelova Europe, u usporedbi s preostalim dijelovima, nije u tolikoj mjeri zastupljen. Opaske o fizičkom prostoru najvećim se dijelom odnose na grčke pokrajine, a i svojom strukturom slijede ranije spomenuti obrazac što se najbolje vidi u opisu Trakije: „Na istoku je omeđuju Crno i Mramorno more; na jugu Egejsko more, rijeka Struma i Makedonija; na sjeveru Dunav, a na zapadu, ne samo planine Peonije, nego Panonija i rijeka Sava. Napominjem da je Plinije Stariji mišljenja, a Strabon to potvrđuje, da se planina Haemus prostire posred Trakije. Također je siguran da su Dardani, Tribali i Mižani naseljavali Trakiju.“¹⁴⁰ U opisu fizičkog prostora grčkih pokrajina dominiraju antički elementi. Sadašnje stanje opisuje se i prosuđuje kroz prizmu antičkih vremena i to s izraženim lamentacijskim prizvukom, a gradove spominje ponajviše zbog njihove antičke povijesti. Među primjerima moguće je istaknuti Atenu: „U Atici je Atena nekoć uživala veliku slavu i to toliko nenadmašnu da joj pohvale nisu bile potrebne. U naše vrijeme više izgleda kao mali gradić.“¹⁴¹ Slično je i sa spomenom Tebe: „Ovaj grad koji je nekoć bio dom Dioniza i Herkula i koji je stvorio hrabrog Epaminonda – grad ni malo manje slavan od Atene – u naše je vrijeme beznačajno uporište Teba koju su posljednjih godina zajedno s ostatkom

---

¹³⁴ Ibid., 159.

¹³⁵ Ibid., 160.

¹³⁶ Ibid., 138.

¹³⁷ Ibid., 157.

¹³⁸ Ibid., 158.

¹³⁹ Ibid., 124.

¹⁴⁰ Ibid., 69.

¹⁴¹ Ibid., 107.

Beocije osvojili Turci.“¹⁴² Sličnim tonom opisuje i Termopilski klanac koji, premda je nekoć izdržao perzijski napad, nije uspio spriječiti prolazak osmanske vojske.¹⁴³ Lamentacijski prizvuk najviše je izražen prilikom opisa Makedonije koji zaključuje sljedećim riječima: „Koliko je nevjerojatna promjenjivost stvari i koliko je prolazna ljudska slava. To je ista Makedonija čuvena po dvojici kraljeva koja je podčinila Grčku i Trakiju i proširila carstvo u Aziju pokorivši Armeniju, Iberiju, Albaniju, Kapadociju, Siriju, Egipat, Taurus i Kavkaz. Ista je to Makedonija koja je pokorila cijeli istok i zavladala Baktrijcima, Medijcima i Perzijancima. Pokorila je i Indiju slijedeći vojne stope Dioniza i Herkula. Ista je to zemlja koja je pala pod prljavu tursku rasu, prisiljena je plaćati tribut i podnositi njihov bijedan jaram.“¹⁴⁴

O fizičkom prostoru ostalih predjela jugoistočne Europe Piccolomini ne iznosi gotovo nikakve informacije, a i ono malo što iznosi veoma je iznenađujuće, posebice u odnosu na ostale europske zemlje i pokrajine koje su nerijetko prikazane vrlo precizno. Ono što posebno iznenađuje jest opis prostora današnje Hrvatske, Srbije i BiH. Naime, Dalmacija, Hrvatska i Liburnija(!) opisane su zajedno unutar kratkog odlomka s time da se Piccolomini osvrće isključivo na suvremene događaje i u potpunosti odstupa od pripovjednog obrasca ne navodeći niti granice, niti bilo kakve informacije o povijesti dotičnog prostora. Posebno je zanimljivo pitanje spominjanja Liburnije koje navodi na zaključak da je Piccolominiju prekojadranski prostor svojevrsna *terra incognita*. U svjetlu ranije spominjanog balkanističkog diskursa posebno je zanimljiv Piccolomonijev komentar vezan uz geografski smještaj Liburnije: „Možda će se netko pitati gdje sam izostavio Liburniju s kojom slavni pjesnik veže Antenorovo putovanje prema Italiji. Granice zemalja su u velikoj mjeri nejasne i teško je razriješiti moderne probleme, a kamo li antičke.“¹⁴⁵ Glede problema nepoznavanja granica i naroda koji nastanjuju dotični prostor potrebno je istaknuti dio gdje Piccolomini sve stanovnike uniformno naziva ilirskim narodima: „Nakon Albanije slijede ilirski narodi koji gledaju prema zapadu i sjeveru. U naše vrijeme tu rasu ljudi nazivamo Slavenima. Neki se zovu Bosanci, neki Dalmatinci, drugi Hrvati, Istrijani i Kranjci. Bosna se u unutrašnjosti naginje na Panoniju i gleda prema sjeveru. Drugi ljudi graniče na moru i prostiru se sve do izvora Timava, susrećući se s jedne strane s Italijom, a s druge s Panonijom.“¹⁴⁶

---

¹⁴² Ibid., 106.

¹⁴³ Ibid.

¹⁴⁴ Ibid., 105.

¹⁴⁵ Ibid., 117.

¹⁴⁶ Ibid., 115.

U prilog tome da Piccolomini nije baš najbolje upoznat s ovim prostorom ide i činjenica da Srbija nije navedena kao zasebna zemlja, a događaji koji se u njoj odvijaju kratko su opisani unutar poglavlja o bitci kod Varne. Premda se sljedeći opis ne nalazi u razmatranom izvoru, već je dijelom uvršten u Piccolominijevu autobiografiju (*Commentarii rerum memorabilium quae temporibus suis contigerunt*), dodatno rasvjetljuje autorovo upitno poznavanje sjeverozapadnog dijela jugoistočne Europe – „U međuvremenu, kružile su glasine da je velika turska sila kojom je zapovijedao sam Sultan i koja je bila dobro opskrbljena ratnom opremom, s kopna i s mora (!) opsjela Taurunum. To je grad u Rusiji (!) (nekoć zvana Gornja Mezija) između Dunava i Save, na njihovom ušću. Danas je poznat kao Beograd ili ponekad druga Alba.“¹⁴⁷ Dakle, ne samo da Beograd smješta u Rusiju, a Rusiju između Save i Dunava, već tvrdi da se nalazi na moru.

Vraćajući se Piccolominijevoj *Europi*, u kontekstu jugoistočne Europe potrebno je još spomenuti i Istru na čije se geografske karakteristike osvrće. Tako spominje kamenitu unutrašnjost poluotoka i navodi da se u Istri nalaze Poreč, Pula i Koper.¹⁴⁸

Opisi talijanskih zemalja gotovo uopće ne sadržavaju osvrt na fizički prostor. Jedina iznimka jest pričao o postanku Firenze¹⁴⁹ i kratki opis smještaja Piombina¹⁵⁰.

Predodžbe o stanovništvu također su formulirane na nekoliko načina i ne postoji jedinstvena forma koja se perpetuira kroz cijelo djelo. Primjetni su slučajevi gdje pojedinim *narodima* ili *rasama*, kako ih Piccolomini naziva, dodjeljuje određene karakteristike. Najčešće je riječ o stanovnicima sjeverne, središnje i istočne Europe, primjerice o Moravcima svjedoči sljedeće: „Moravci, opaka rasa, željna pljačke, (...) podmukli ljudi.“¹⁵¹ Razlog Piccolominijeva neprijateljstva prema Moravcima mogao bi ležati u njihovoj sprezi s husitskim pokretom kojem nije sklon: „gotovo svi baruni ukaljani su husitskom mrljom.“¹⁵² Ruteni su opisani kao „gruba i barbarska rasa“¹⁵³, dok na sjeveru Livonije obitavaju poludivlji ljudi nerazumljiva jezika¹⁵⁴. Pomeraniju opisuje sljedećim riječima – „na ovom je prostoru također mnogo gradova u kojima obitava ratoborno stanovništvo“¹⁵⁵, a Švicarci su opisani kao

---

¹⁴⁷ Piccolomini, *Memoirs of a Renaissance Pope*, 75.

¹⁴⁸ Piccolomini, *Europe*, 117.

¹⁴⁹ *Ibid.*, 241.

¹⁵⁰ *Ibid.*, 255.

¹⁵¹ *Ibid.*, 135.

¹⁵² *Ibid.*

¹⁵³ *Ibid.*, 147.

¹⁵⁴ *Ibid.*, 148.

¹⁵⁵ *Ibid.*, 158.

„opaki planinski ljudi¹⁵⁶“. Stanovništvo Vestfalije naziva ratobornim i lukavim.¹⁵⁷ Rijetki primjeri gdje se osvrće na fizički izgled stanovništva nalaze se u opisu stanovnika Utrechta: „Muškarci i žene izgledaju iznimno dobro“¹⁵⁸ i Frizije: „ova rasa je opaka i vična oružju, visoka i snažna stasa“¹⁵⁹

Drugi slučaj u kojem su iznesene predodžbe o stanovništvu odnosi se na prikaz pojedinaca. Ističući najvažnije događaje, kao što mu je i namjera, Piccolomini se osvrće ili na pitanja političkog karaktera vezane uz pojedine bitke, sukobe oko nasljedstva i slično ili na crkvenu problematiku pojedinog područja i pritom se ne libi iznošenja vlastitih stavova i sudova. Opisi pojedinaca funkcioniraju kao *pars pro toto* i ovisno o njihovoj aksiološkoj vrijednosti stvaraju i prenose predodžbe o zemljama i pokrajinama kao cjelinama, a njihov karakter ovisi o Piccolominijevim političkim i svjetonazorskim stavovima. Pri tome je ponovo moguće uočiti tri mjerodavna kriterija koja uvjetuju aksiološku narav iznesenih predodžbi. Prvi je političke naravi i odnosi se na (ne)pristajanje uz cara Fridrika III, dakle Piccolominijeva predodžba o pojedincu ovisit će o njegovom političkom opredjeljenju. Drugi mjerodavni kriterij odnosi se na vjersko pitanje gdje nepristajanje uz Katoličku crkvu i papu uvjetuje negativnu predodžbu, štoviše, kao što će u nastavku biti potkrijepljeno primjerima, Piccolomonijeva ideja civilizacije u uskoj je sprezi s pitanjem pristajanja uz katoličku crkvu. Posljednji kriterij navođenja i vrednovanja pojedinaca odnosi se na njihovo humanističko obrazovanje i dostignuća na polju humanističkih znanosti.

Kao primjer Piccolominijevog opisnog obrasca poslužit će opis samog cara Fridrika III: „Mnogo je toga zbog čega ovaj državnik zaslužuje pohvale: dobar stas i nastup vrijedan cara, miran i staložen um, pronicljiv razum i još ustrajnije pamćenje, goruća vjerska revnost i snažna želja za mirom i spokojem. Cijeni svaku pojedinačnu vrlinu svake pojedine osobe i smatra je vrijednom nagrade. Gradi veličanstvena zdanja, iako je njegovo divljenje i strast prema vrtovima i dragom kamenju prekomjerno. U provođenju poslova je spor i opušten. Mnogi su ga optužili da je škrt i preoprezan s novcem, o to je zbog njegovih prethodnika, careva Žigmunda i Alberta pored čijeg rasipništva svačija darežljivost izgleda poput pohlepe. No, Fridrik niti rasipa svoje niti krade od drugih, pokazujući odmjerenu u svojim riječima i djelima.“¹⁶⁰ Carevom bratu Albertu nije toliko sklon te ga opisuje na sljedeći način: „Njegov brat Albert je poprilično drugačiji. Ishitren je u svojim pothvatima, željan rata i slave, prezire

---

¹⁵⁶ Ibid., 196.

¹⁵⁷ Ibid., 178.

¹⁵⁸ Ibid., 174

¹⁵⁹ Ibid., 172.

¹⁶⁰ Ibid., 134.

opasnost, hrabar, otporan na muke i brz u djelovanju i misli. Svoj novac dijeli slobodno među prijateljima. Siromašan usred bogatstva i bogat u svom siromaštvu, pohlepan je za slavom više nego za ičim.¹⁶¹ Potrebno je istaknuti da se Fridrik i Albert nadmeću za prevlast na prostoru Austrije. U lošim odnosima s carem našao se i Urlik Celjski koji je sukladno Piccolominijevim tvrdnjama pokrenuo urotu protiv cara.¹⁶² Opisujući Štajersku Piccolomini donosi opis njegovog oca Fridrika: „Čovjek pretjerano sklon požudi. Jednom bješe toliko zaluden ljubavnicom Veronikom da je svojim rukama ubio zakonitu suprugu. (...) Fridrik je nasumično krao supruge, otimao djevojke u palaču, svoje podređene tretirao kao robove, crkve lišio njihove imovine i sakupljao krivotvoritelje, trovače, proroke i nekromante iz svih krajeva.“¹⁶³ Nastavno opisujući Urlika zaključuje da je jednak kao i otac te da ga jedino nadmašuje intelektom i elokventnošću.¹⁶⁴

Među pojedince koje prikazuje u pozitivnom svjetlu spadaju crkvena lica, ali i istaknuti humanisti, bez obzira na to iz kojeg naroda potječu, a nerijetko se oba kriterija mogu pronaći unutar opisa iste osobe kao što je slučaj s krakovskim biskupom Zbigniewom Olesnickim: „...čovjek značajan zbog svoje literarne erudicije i ljupke osobnosti. Od njega sam primio mnoga pisma sastavljena izdašnom mudrošću i rimskom uglađenošću. Prepoznajući njegove jedinstvene zasluge, Rimaska Crkva poslala mu je kardinalski šešir.“¹⁶⁵ Jednakim tonom opisan je i Juan de Segovia: „...Španjolac izvanrednog karaktera i znanja, koji je svojim znanjem dorastao najeminentnijim teolozima, primio je kardinalat od Amadea dok se još nazivao papom. Kasnije je pristao na pomirenje i odrekao se kardinalskog naslova, a papa Nikola ga je postavio glavarem crkve u Cezareji (...). Okupivši španjolske učitelje arapskog prava, načinio je novi prijevod knjige koju zovu Kur'an i koja sadrži misterije, bolje rečeno buncanje, lažnog proroka Muhameda. Pobio je njegove gluposti uvjerljivim i živopisnim argumentima i dokazima.“¹⁶⁶

Vjerski kriterij jednako je tako važan element i prilikom prikazivanja pojedinaca u negativnom svjetlu što je moguće uočiti u opisu šleskog vojvode Boleslava Opolskog za kojeg tvrdi da je „čovjek ovisan o luksuzu i zadovoljstvu. Bio je dovoljno lud da poriče postojanje raja i pakla i vjeruje da naše duše umiru s tijelom. Nikada nije zalazio u crkvu ili veoma rijetko i u potpunosti se uzdržavao od kršćanskih sakramenata, osim od zlouporabe braka.“¹⁶⁷

---

¹⁶¹ Ibid., 134.

¹⁶² Ibid., 128.

¹⁶³ Ibid., 124.

¹⁶⁴ Ibid., 125.

¹⁶⁵ Ibid., 138.

¹⁶⁶ Ibid., 200., 201.

¹⁶⁷ Ibid., 137.

Slično je i s predodžbom o švedskom kralju Karlu: „No nisu ni Karlovi zločini prošli nekažnjeno. Uslijed progona katoličkih crkava, nepokoravanja vjeri, pljačkanja svećenika, zabranjivanja posta i općenito kršenja božjih i ljudskih zakona, u velikoj bitci pokorio ga je Jöns Bengtsson, biskup Uppsale, lukav i energičan čovjek.“¹⁶⁸

Kriterij isticanja pojedinaca prilikom opisa pojedinih regija čini i njihovo humanističko obrazovanje i produkcijski dosezi u dotičnom polju. Zbog toga primjerice spominje Pietra Paola Vergerija starijeg¹⁶⁹, Ivana Viteza od Sredne¹⁷⁰, Ivana Česmičkog¹⁷¹.

Što se tiče oblikovanja predodžbi o stanovništvu jugoistočne Europe moguće je uočiti dva ključna uvjeta: prvi koji je vjerskog karaktera i odnosi se na pravoslavlje i pitanje krivovjerja, a drugi je vjersko-političke naravi i ogleda se u sve intenzivnijoj osmanskoj prisutnosti na prostoru Europe. Kao što je bio slučaj i s opisima fizičkog prostora, iznošenje predodžbi o stanovništvu jugoistočne Europe također se znatno razlikuje od ostalih prikaza i odskače od pripovjednog obrasca. Piccolomini se gotovo nigdje eksplicitno ne osvrće na karakter stanovništva, već su pojedine opaske raspršene unutar opisa i uvjetovane su dominantnim događajima na tom prostoru i to prvenstveno osmanskim prodorom. Ovim dijelom dominira opis Osmanlija odnosno Turaka koji je izrazito negativno obojan: „Turska rasa je skitskog podrijetla i necivilizirana (...). Oni su bijesna i besramna rasa. Odaju se općenju s kurtizanama i svakoj vrsti nedopuštenog općenja. Jedu ono na što se drugi ljudi gnušaju – meso teretnih životinja, vukova i strvina – čak i ljudske fetuse.“¹⁷² Osim toga, zaključuje da su karakterom sličniji ženama, nego muškarcima.¹⁷³ Vrhunac negativnog prikazivanja Osmanlija moguće je pronaći u opisu pada Konstantinopola: „Čim su zauzeli grad i ubili svakoga tko se usudio odupirati, započeli su s pljačkom. Pobjednici, koje nije bilo moguće pobrojati, pokazali su potpunu izopačenost u svojoj požudi i okrutnosti – niti društveni status niti spol nije mogao zaštititi nikoga. Silovanje je bilo pomiješano s pokoljem, a pokolj sa silovanjem. Muškarce i žene podmakle dobi koji nisu bili dovoljno dobar plijen navlačili su uokolo samo zbog zabave.“¹⁷⁴ Osim elementa okrutnosti prema stanovništvu, Piccolomini Osmanlije prikazuje i kao razarače kulturnih dobara pa tako opis pada Konstantinopola nastavlja sljedećim riječima: „Kosti mučenika koje su bile najcejenjeniji

---

¹⁶⁸ Ibid., 169.

¹⁶⁹ Ibid., 65.

¹⁷⁰ Ibid., 66.

¹⁷¹ Ibid., 66.

¹⁷² Ibid., 72.

¹⁷³ Ibid., 85.

¹⁷⁴ Ibid., 98.

predmeti u gradu, bacili su psima i svinjama. Svetačke slike uprljane su blatom ili uništene mačevima, oltari razrušeni. U samim crkvama otvorili su bordele ili staje za konje.¹⁷⁵ Ništa blaži nije niti prilikom opisa samog sultana Mehmeda: „Na banketu koji je uslijedio nakon ovih događaja [pljačke Konstantinopola], Mehmed je pio više nego obično. S namjerom da pomiješa vino i krv, ovaj okrutni i krvožedni krvnik naredio je da se zarobe vođe i plemići grada i ih se zakolje na podao i mizeran način.“¹⁷⁶

Osim što ih opisuje kao divlji i krvoločan narod, Piccolomini dolazak Osmanlija izjednačuje s povratkom u barbarstvo što napominje prilikom opisa stanovnika Bizanta navodeći da su nekoć bili barbari i da se sada kada su ih Turci osvojili vraćaju u barbarstvo.¹⁷⁷ Ovdje je važno napomenuti da je Piccolomonijev pojam civilizacije odnosno opreke civilizacija vs. barbarstvo u uskoj sprezi s kršćanstvom, a to je u samom izvoru moguće uočiti na nekoliko mjesta. Primjerice, opisujući izvornu domovinu Mađara tvrdi sljedeće: „Nedaleko od izvora rijeke Don postoji druga Ugarska, majka naše Ugarske o kojoj sada govorim. Običajima i jezikom je veoma slična, ali ova naša, koja štuje Krista je civiliziranija. Druga slijedi barbarski način života i klanja se idolima.“¹⁷⁸ Slična opaska nalazi se i u opisu stanovništva Livonije: „Kršćanska religija otvorila je ovaj dio svijeta našoj generaciji, očistila ga od barbarstva i otkrila plemenitiji način života tim bijesnim plemenima.“¹⁷⁹

Upravo prethodno spomenuti religijski element važan je prilikom opisivanja preostalih zemalja jugoistočne Europe. Posebno se ističe u opisu Bosne gdje se Piccolomini osvrće na Crkvu bosansku: „Na ovom prostoru heretici poznati kao manihejci, gnusna vrsta ljudi, imaju veliki utjecaj. Tvrde da postoje dva načela stvarnosti, načelo dobra i načelo zla. Ne priznaju vrhovništvo Rimske Crkve i ne priznaju da je Krist jednak Ocu. (...) Nikakve uredbe Apostolske stolice, nikakva kršćanska sredstva nisu uspjela iskorijeniti ovu mrlju. Bog dopušta hereticima da vladaju kako bi nas iskušao.“¹⁸⁰ Vjersko pitanje ponovo je ključno prilikom opisa Stjepana Vukčića Kosače za kojeg tvrdi da je „ukaljan manihejskom mrljom“.¹⁸¹ „Premda je ovaj čovjek nerijetko napadao kršćane iz zasjede i prodavao ih Turcima, imao je petlje poslati emisare u Rim moleći pomoć od Apostolske Stolice, zahtijevajući od kršćana novac za ratove koje je vodio protiv kršćana.“¹⁸²

---

¹⁷⁵ Ibid., 99.

¹⁷⁶ Ibid., 100.

¹⁷⁷ Ibid., 69.

¹⁷⁸ Ibid., 52.

¹⁷⁹ Ibid., 148.

¹⁸⁰ Ibid., 115., 116.

¹⁸¹ Ibid., 116.

¹⁸² Ibid., 116.

Sličnu heteropredodžbu nastalu temeljem prethodno spomenutih kriterija, Piccolomini stvara i o Srbima. Srbija nije opisana kao zasebna cjelina već su predodžbe o njezinim karakteristikama raštrkane među dijelovima koji tematski pokrivaju značajnije bitke s Turcima. Pri tome Piccolomini naizmjenično koristi antička imena, odnosno poistovjećuje ih s antičkim Mižanima i Tribalima.¹⁸³ Prilikom opisa Đurađa Brankovića pravoslavlje karakterizira kao „pogrešku njegova naroda“, a njegovu vjernost carskoj kruni smatra upitnom.¹⁸⁴ Opis Albanije također je oblikovan sukladno konfesionalnom kriteriju i kriteriju povezanosti s Turcima. Ondje Piccolomini apostrofira Musu koji je trenutno na vlasti: „Premda je rođen od kršćanskih roditelja, nije se uspio čvrsto držati kršćanske vjere i zastranio je prema muhamedinskom ludilu. Ali prezirno je odbio muhamedinske obrede kao što je i neozbiljno napustio Krista, zato se vratio zakonima svojih predaka i premda nije poštovao niti ostao vjeran niti jednoj religiji, odlučio je radije umrijeti kao kršćanin nego kao Turčin.“¹⁸⁵ Zbog aktivne uloge u borbi s Turcima naklonjeniji je Skenderbegu, no ipak iskazuje svojevršno nepovjerenje u albansko pristajanje uz katoličanstvo.¹⁸⁶ Jedna od opaski koje navodi u opisu Albanije jest da „jezik ove nacije nije razumljiv niti Grcima niti Ilirima“¹⁸⁷ te da je riječ o narodu koji najvjerojatnije potječe s prostora Azije i koji je na ovaj prostor došao za vrijeme prodora barbarskih plemena¹⁸⁸.

Što se tiče predodžbi o talijanskom stanovništvu, kao što je i do sada bio slučaj s opisom talijanskih pokrajina, one se svojim sadržajem razlikuju od ostatka djela. Generalno izostaje bio kakav osvrt na kolektivni karakter stanovništva. Jedina iznimka je Siena za čije stanovništvo tvrdi da nisu „ni neotesani, niti priprosti“¹⁸⁹ već govori isključivo o pojedincima. Opisi Milana, Rima i Napulja opsegom su najveći, no s obzirom na Piccolominijevu povezanost s dotičnim krajevima to i ne iznenađuje. S obzirom da se prilikom opisa talijanskih pokrajina osvrće isključivo na onodobne političke događaje, opis pojedinaca uvjetovan je njegovim političkim preferencijama pa tako primjerice o Alfonsu V. Aragonskom piše isključivo pohvalno nazivajući ga „presvijetlim kraljem koji je obasjao našu eru poput sjajne zvijezde“¹⁹⁰ Osim Alfonsu, naklonjen je i vladaru Milana Francescu

---

¹⁸³ Ibid., 51.

¹⁸⁴ Ibid., 80

¹⁸⁵ Ibid., 113.,114.

¹⁸⁶ Ibid., 114.

¹⁸⁷ Ibid., 113.

¹⁸⁸ Ibid., 113.

¹⁸⁹ Ibid., 251.

¹⁹⁰ Ibid., 303.

Sforzi.¹⁹¹ Kao što je slučaj i u ostatku djela, Piccolomini ni ovdje ne zaboravlja istaknuti pojedince s humanističkim obrazovanjem i njihov doprinos humanističkom stvaralaštvu.

Što se tiče Piccolominijevih predodžbi o običajima, one najčešće nemaju vrijednosni predznak. Jedini slučaj gdje negativno prosuđuje običaje jest prilikom opisa švicarskih ratnih običaja: „Neprijateljstvo i divljaštvo Švicaraca prema poraženim neprijateljima je takvo da održe gozbu na mjestu gdje su ostvarili pobjedu. Tijela ubijenih naslažu na hrpe i od njih načine stolove i stolice i rasporivši trupla neprijatelja piju njihovu krv i zubima im razdiru srca.“¹⁹² Piccolomini zapravo ne posvećuje preveliku pažnju običajima pojedinih naroda, pa bi se moglo reći da je više riječ o iznimkama nego li o pravilu. Tako primjerice u Kranjskoj bilježi ceremoniju izbora nadvojvode i svjedoči: „održavaju ceremoniju za koju nigdje drugdje nisam čuo.“¹⁹³ Na istom prostoru zamjećuje provođenje veoma rigoroznih kazna prema prijestupnicima.¹⁹⁴ Među litvanskim običajima ističe kako žene dopuštenjem svojih muževa imaju ljubavnike¹⁹⁵, a u nastavku se osvrće na litvanske poganske običaje vezane uz štovanje zmija, vatre i svetog drveta.¹⁹⁶ U Ruteniji se osvrće na neobičnu praksu izbora vladara Novgoroda.¹⁹⁷

5.2. Intertekstualna analiza

Već je ranije napomenuto da je Piccolominijevu *Europu* moguće žanrovski opisati kao horografiju. Horografija je antičkog podrijetla, a prvi ju je kao zasebnu disciplinu, različitu od geografije odnosno njezinu podvrstu, definirao Ptolomej naglasivši da se horografija bavi detaljnim opisom manjih regija.¹⁹⁸ Važno je istaknuti da su među antičkim geografima postojale dvije struje koje su se razlikovale u mišljenju što bi takva djela trebala sadržavati. Ptolomej je bi predstavnik prve struje koja je promovirala znanstveni i matematički pristup, predstavnik druge struje koja se zalagala za dominantno deskriptivni i antropocentrični pristup koji ne zahtjeva toliku matematičku preciznost i uključuje opažanje neobičnih karakteristika

---

¹⁹¹ Ibid., 279.

¹⁹² Ibid., 197.

¹⁹³ Ibid., 120.

¹⁹⁴ Ibid., 122.

¹⁹⁵ Ibid., 142.

¹⁹⁶ Ibid., 143.-146.

¹⁹⁷ Ibid., 147.

¹⁹⁸ Andrew McRae, „Early Modern Chorographies” *Oxford Handbooks* (2015), 3.

koje pojedini narod ili prostor razlikuje od drugih bio je Strabon. Upravo je njegov pristup znatnim dijelom utjecao na renesansne autore kao što je i sam Piccolomini.¹⁹⁹ Za Strabona se svrha geografije podjednako ogledala i u pitanjima aktivnosti državnika i vojskovođa, ali i pitanju okoliša i prirode u kojoj ljudi obitavaju. Dakle unutar geografije objedinjuju se potrebe ljudi i znanosti.²⁰⁰ Popularna u antici, horografska tradicija gasi se tijekom 5. stoljeća i ponovo je oživljena u razdoblju humanizma i renesanse otkrivanjem antičkih autora, među kojima i Ptolomeja te Strabona.²⁰¹ Osnovne karakteristike žanra su poseban međuodnos između prošlosti i sadašnjosti koji se očituje posredstvom fizičkog krajolika pojedinog mjesta, prostora ili regije te naglasak na međuovisnosti ljudi i okoliša kojeg nastanjuju.²⁰² U djelu je jasno zamjetan autorski glas čime se naglašava osobna povezanost s prostorom, odnosno dominacija empirijske metode u kojoj je iskustvo centralna okosnica iz koje proizlazi autorov kredibilitet i čime na sebe preuzima ulogu *vodiča za strance*.²⁰³ Horografska metoda omogućuje rekonstrukciju i stvaranje novih odnosa na relaciji centar-periferija i omogućuje autoru oblikovanje prostora sukladno vlastitom doživljaju stavljajući narativni naglasak na pojedine regije ili određena mjesta.²⁰⁴

S obzirom da se intertekstualnost Piccolominijeve *Europe* ponajprije se očituje u korištenju antičkih izvora što nerijetko eksplicitno i naglašava, štoviše, smatra da bi za svaku nedoumicu trebalo konzultirati antičke autore²⁰⁵, nameće se pitanje je li oskudan opseg informacija o prostoru jugoistočne Europe²⁰⁶ rezultat pomanjkanja informacija u samim izvorima iz kojih Piccolomini crpi?

Među iznimno rijetkim primjerima horografskih djela koja su ostala sačuvana do danas nalazi se djelo antičkog autora Pomponija Mele naslovljeno *De Chorographia*. O Piccolominijevoj upoznatosti s dotičnim djelom saznajemo poradi eksplicitnog spominjanja Pomponija Mele prilikom komponiranja opisa Istre. Ondje Piccolomini ukazuje na Melin netočan zaključak da je Istra dobila ime prema rijeci Ister koja teče od Dunava i ulijeva se u Jadransko more i upozorava da je to tog zaključka vjerojatno došao navođen djelom

---

¹⁹⁹ Matthew McLean, *The Cosmographia of Sebastian Münster*, (Ashgate Publishing Limited, 2007.), 50, 51.

²⁰⁰ Ibid., 51.

²⁰¹ Darrell J. Rohl, „The chorographic tradition and seventeenth- and eighteenth-century Scottish antiquaries”, *Journal of Art Historiography* no.5(2011), 2.

²⁰² Ibid., 6.

²⁰³ Ibid.

²⁰⁴ Ibid.,

²⁰⁵ Piccolomini, *Europe*, 117.

²⁰⁶ Ovdje se termin neće odnositi na grčke pokrajine koje zbog uske sprege između antičke kulture i renesansnog humanizma predstavljaju dio Piccolominijeva interesa pa znatna količina prisutnih informacija o njima ne iznenađuje. U ovom se kontekstu termin jugoistočne Europe ponajprije odnosi na prostor današnje Hrvatske, Srbije, BiH o kojima u Piccolominijevom djelu nema toliko mnogo informacija.

Argonauti Apolonija Rođanina u kojem su Argonauti od Crnog mora preko rijeke Ister uplovili u Jadransko more.²⁰⁷ O Pomponiju Meli ne zna se mnogo. Jedine dostupne informacije proizlaze iz samog djela pa je tako poznato da je rođen u rimskoj Hispaniji u mjestu Tingentera odnosno *Iulia Traducta*.²⁰⁸ Još je jedino poznato da je djelo objavljeno oko 44. godine nakon Krista.²⁰⁹ *De Chorographia* najstarije je preživjelo geografsko djelo izvorno nastalo na latinskom jeziku.²¹⁰ Mela u njemu donosi opis svijeta opisujući zemlje od Heraklovih stupova odnosno Gibraltara do kraja Azije, a potom od kraja Azije do Gibraltara. Njegov opis nije temeljen na iskustvu proizašlom iz ekstenzivnog putovanja, već je rezultat prenošenja saznanja drugih autora.²¹¹ Narativna struktura Melinog i Piccolominijevog opisa veoma je slična i stoga je Melino djelo zasigurno moglo Piccolominiu poslužiti kao strukturni predložak. To je moguće zamijetiti već prilikom Melinog opisa Mauretanijske, prve zasebno opisane zemlje gdje najprije određuje njezine morske i kopnene granice, nakon čega slijedi opis geografskih specifičnosti poput rijeka i planina. Potom slijedi antropološki element opisa u kojem se osvrće na ljudske tvorevine kao što su gradovi te osobine stanovnika.²¹² Što se tiče ovdje razmatranih prostora, Mela donosi izrazito šturi opis isključivo jadranske obale, bez osvrta na unutrašnjost. Međutim, Mela ipak spominje onodobne gradove poput Salone, Iadera, Narone, Traguriuma, Dyrachiuma i Apollonije, dok ih Piccolomini u potpunosti izostavlja.²¹³

Djelo na koje se Piccolomini najviše referira Strabonova je *Geografija*. Jednako kao što je slučaj s Pomponijem Melom, sve što je poznato o Strabonu proizlazi iz njegovih djela. Odatle je poznato da je rođen 64. ili 63. g. pr. Kr. u Amasiji na Pontu.²¹⁴ Za razliku od Melinog, Strabovo djelo djelomično je rezultat putovanja na koje se mogao zaputiti zahvaljujući naslijeđenom obiteljskom novcu koji mu je ujedno omogućio da se posveti obrazovanju.²¹⁵ Prije nego što se posvetio pisanju *Geografije*, Strabon se bavio poviješću što djelomično objašnjava njegovo poimanje geografije kao pomoćnog sredstva u političkom djelovanju. Naime, sukladno Strabonovom stajalištu, svrha geografije očituje se u njezinoj podređenosti potrebama državnika u ostvarenju političkih ciljeva.²¹⁶ Strabonov opis ovih

---

²⁰⁷ Piccolomini, *Europe*, 117, 118.

²⁰⁸ F. E. Romer, *Pomponius Mela's Description of the World* (Michigan: University of Michigan Press, 1998), 1.

²⁰⁹ *Ibid.*, 27.

²¹⁰ *Ibid.*, 5.

²¹¹ *Ibid.*, 21.

²¹² *Ibid.*, 42., 43.

²¹³ *Ibid.*, 84., 85.

²¹⁴ Horace Leonard Jones, „Introduction“ u *The geography of Strabo in eight volumes*, prev. Horace Leonard Jones, vol 1. (London; Cambridge: William Heinemann LTD, Harvard University Press, 1957), xi., xiv.

²¹⁵ *Ibid.*, xiv.

²¹⁶ *Ibid.*, xxii.

krajeva je znatno izdašniji te uključuje i unutrašnjost, a ne samo jadransku obalu. Strabon spominje i mjesta u Panoniji poput Siscije i Sirmiuma, a obzirom na njegov interes za političke teme, spominje i vojskovođu Batona te pobraja narode koji žive na panonskom prostoru.²¹⁷ Prilikom opisa jadranskog prostora navodi otoke, a čak se osvrće i na običaje delmatskog stanovništva i spominje Dinaru.²¹⁸ Dakle, Strabon svakako iznosi više informacije no što ih Piccolomini koristi.

Idući antički autor na kojeg se Piccolomini referira jest Plinije Stariji i njegovo djelo *Naturalis historia*. Rođen 23. godine u talijanskom mjestu Como, ovaj je rimski vojni zapovjednik 77. godine završio svoje najveće i jedino preživjelo djelo *Prirodoslovlje* i to gotovo neposredno prije smrti 79. godine kada je nastradao pokušavajući izbliza promotriti erupciju Vezuva.²¹⁹ Plinijeva treća knjiga, od njih ukupno 37, bavi se prostorom Panonske nizine i istočne obale Jadranskog mora. Premda Plinije na prostoru Panonije ne spominje druga mjesta osim Aemone i Siscije, Plinije ipak spominje nekolicinu rijeka te čak *mons Claudius* odnosno današnju Moslavačku goru.²²⁰ Na prostoru jadranske obale spominje antičke kolonije i mjesta, pojedine otoke i rijeke poput Krke, Zrmanje i Neretve.²²¹ Dakle, ponovno kao što je slučaj i sa Strabonom, Piccolomini je izvori nude znatno više informacije no što ih on sam koristi prilikom opisa istočne obale Jadrana i unutrašnjosti.

Na koncu, posljednji poznati antički autor koji Piccolominiu služi kao vrelo je Ptolemej. Ptolemejeva *Geografija* uz Strabonovo je djelo jedan od najvažnijih je izvora za antičku geografiju. U usporedbi s ostalim do sada navedenim geografskim djelima, ono što Ptolemeja izdvaja jest izostanak pripovjednih elemenata. Ptolemejevi opisi zemalja su veoma šturi i bez posebnih narativnih obilježja. Za svaku pojedinu razmatranu regiju određene su granice, potom slijedi izdašan popis mjesta i gradova te na koncu popis naroda koji nastanjuju dotičnu regiju. Panonski i jadranski prostor opisani su unutar druge knjige od ukupno njih osam. U njoj se donosi opis Gornje Panonije²²², Donje Panonije²²³, Ilirije (Liburnije) i Dalmacije²²⁴. Unutar treće knjige nalazi se opis Gornje Mezije²²⁵ i Donje Mezije²²⁶. Premda

---

²¹⁷ Horace Leonard Jones, *The geography of Strabo in eight volumes*, vol 3., (London; Cambridge: William Heinemann LTD, Harvard University Press, 1967), 257.

²¹⁸ Ibid., 259, 261.

²¹⁹ E. H. Warmington, *Pliny: Natural History*, vol 1. (Cambridge, London: William Heinemann LTD, Harvard University Press, 1967), viii.

²²⁰ H. Rackham, *Pliny: Natural History*, vol. 2. Cambridge, London: William Heinemann LTD, Harvard University Press, 1959), 109., 111.

²²¹ Ibid., 105., 107.

²²² Claudius Ptolemy, *The Geography*, prev. Edward Luther Stevenson (New York: Dover Publications INC, 1991), 66..

²²³ Ibid., 67.

²²⁴ Ibid., 68.

Ptolemejevo djelo ne obiluje mnoštvom posebnih informacija, njegov izdašan popis mjesta mogao je poslužiti kao izvor za navođenje pojedinih lokaliteta, no čini se da to ipak u tolikoj mjeri ne predstavlja predmet Piccolominijeva interesa.

Osim antičkih, nekoliko je i srednjovjekovnih autora na koje se Piccolomini poziva, a među njima se ističe Jordanis, vizigotski povjesničar čije spise koristi prilikom opisa prošlosti Prusije.²²⁷ Drugi autor čije radove konzultira je Oton iz Freisinga.²²⁸ Što se tiče suvremenih izvora, Nancy Bisaha zaključuje da se znatni dijelovi Piccolominijeve *Europe*, posebice oni vezani uz talijanski prostor, podudaraju s djelom *Rerum gestarum Alfonsi regis libri* humanista Bartolomea Facia, no Piccolomini se niti u jednom dijelu eksplicitno ne poziva na njega niti ga spominje.²²⁹

Što se tiče pragmatičkih obilježja humanističkih djela, među humanističkim autorima postojala je raširena praksa posvećivanja radova onim osobama koje bi na bilo koji način mogle pridonijeti rješenju eventualnih problema na koje sami autori apeliraju.²³⁰ Osoba kojoj je Piccolomini posvetio svoje djelo je Antonio de la Cerdà y Lloscos. Riječ je o istaknutom podupiratelju humanista kojeg je Piccolomini nazvao *principes theologorum*. Kardinalom je postao 1448. godine, a Alfonso V. Aragonski bio mu veoma sklon jer su njegove diplomatske misije išle u korist Napuljskog Kraljevstva (uspješno posredovao u sukobu između Firence i Napulja).²³¹ Na konklavi održanoj u kolovozu 1458. g. svoj glas dao kardinalu E.S. Piccolominiju čime je postao papa Pio II.²³² De la Cerdino španjolsko podrijetlo vjerojatno je razlogom Piccolominijevog veoma pozitivnog prikaza španjolske čiji opis započinje sljedećim riječima – „Ogroman prostor Španjolske, zemlje koja obiluje moćnim ljudima i oružjem, u ovo je vrijeme razdijeljena među petoricom kraljeva.“²³³

---

²²⁵ Ibid., 82.

²²⁶ Ibid., 83.

²²⁷ Piccolomini, *Europe*, 149.

²²⁸ Ibid., 73.

²²⁹ Nancy Bisaha, „Introduction“, 20.

²³⁰ Margaret Meserve, „Italian Humanists and the Problem of the Crusade“ u *Crusading in the Fifteenth Century*, 20.

²³¹ Piccolomini, *Europe*, 49.

²³² Ibid.

²³³ Ibid., 212.

5.3. Kontekstualna analiza

Na koncu, posljednji dio analize Piccolominijsve *Europe* usredotočit će se na sagledavanje Piccolominijsvih predodžbi o Europi u kontekstu humanističkih identitetskih modela i njihovih pragmatičkih i političkih funkcija. Kontekst društvenog imaginarnog unutar kojeg Piccolomini gradi svoju heteropredodžbu o Europi i njenim pojedinim dijelovima uvjetovan je postavkama renesansnog humanizma. Renesansni humanizam moguće je opisati kao kulturni i intelektualni pokret aktualan tijekom 14., 15. i 16. stoljeća u čijem se središtu nalazi interes za interpretiranjem i proučavanjem antičkog naslijeđa i njegove implementacije u postojeće društvene, kulturne i političke modele, istovremeno obuhvaćajući i doprinoseći kako umjetnosti, znanosti i filozofiji, tako i biblijskim studijima i političkoj misli.²³⁴ Ponovno otkriće antičkih grčkih i latinskih tekstova koji su se našli u središtu interesa onodobnih intelektualnih elita i pronašli put u europska sveučilišta rezultiralo je svojevrsnim stapanjem srednjovjekovnih i antičkih modela i stvaranjem novih uzora. Jedna od promjena odnosila se na shvaćanje i ulogu jezika koja je proizašla iz pitanja vezanih uz problem prevođenja starih tekstova. Naime, odmakom od spekulativne gramatike i prakse prevođenja „riječ po riječ“, sukladno uvjerenju o nužnosti nezadiranja u sintaktičke veze poradi njihove korespondentnosti s kozmičkim poretom, humanisti razmatraju jezik iz prvenstveno retoričke perspektive i naglašavaju njegovu pragmatičku ulogu.²³⁵ Važno je napomenuti da se humanistom nije postajalo pohađajući posebne škole čija bi diploma na koncu osigurala ili potvrdila dotični status, već je ključnu ulogu u postizanju takva statusa imala međusobna pismena korespondencija među istaknutim pojedincima. U humanistički krug ulazilo se pohvalom nekog drugog humanista ili primitkom pisma istaknutog humanista.²³⁶

Za razumijevanje Piccolominijsva djelovanja i stvaralaštva, u kontekstu kojeg na koncu nastaje i ovdje razmatrana *Europa*, potrebno je osvrnuti se na političke modele koji su proizašli iz interpretacije antičkih tekstova. Među vodećim uzorima nametnuo se ciceronovski model koji je integrirajući svrsishodne vještine učenjaka i političara utjelovljene u liku „učenog govornika“ (*orator doctus*) predstavljao humanistički politički ideal.²³⁷ Sukladno shvaćanju humanista, *orator doctus* bio je najpodobnijim za političko djelovanje jer je

---

²³⁴ Nicholas Mann, „The origins of humanism“ u *The Cambridge Companion to Renaissance Humanism*, ur. Jill Kraye (Cambridge: Cambridge University Press, 2004), 2.

²³⁵ Ronald G. Witt, „The Humanist Movement“ u *Handbook of European History 1400-1600: Late Middle Ages, Renaissance and Reformation*, ur. Thomas A. Brady Jr., Heiko A. Oberman, James D. Tracy (Leiden; New York; Köln: Brill, 1995), 100.

²³⁶ Caspar Hirschi, *The Origins of Nationalism*, (Cambridge: Cambridge University Press, 2011.), 122.

²³⁷ *Ibid.*, 54.

istovremeno imao iscrpan uvidu u povijest i pravna pitanja, ali i retoričke vještine i poznavanje jezika koji mu omogućuju da svakoga uvjeri u pravovaljanost vlastitih argumenata i time ostvarenje i provođenje političkih ciljeva. Sukladno njihovu mišljenju, sve su te osobine bile utjelovljene u liku humanista.²³⁸ Cilj humanista ogledao se u rušenju stroge srednjovjekovne dihotomije između učenjaka i vladara i stvaranja prostora za vlastito djelovanje kao političara sukladno ciceronovskom modelu *učenog govornika*.²³⁹

S obzirom na ranije spomenutu konstitutivnu ulogu *Drugog* u procesu oblikovanja identitetskih obrazaca, u kontekstu oblikovanja europskog kolektivnog identiteta čije se natruhe naziru tijekom 15. stoljeća važnu, ako ne i ključnu, ulogu imali su upravo humanisti. Vodeći se učenjačkim i političkim idealom, humanisti su svoju suštu suprotnost pronašli u antičkom pojmu „barbara“, a svojom su glavnom zadaćom proglasili gorljivu borbu protiv njih.²⁴⁰ Potekavši iz antičke Grčke, pojam barbara izvorno je imao lingvistička obilježja i odnosio se na ljude koji ne govore grčkim jezikom. Tijekom 5. stoljeća pr. Kr. pojam se počeo odnositi na cijeli negrčki svijet, a prvi je put pežorativno upotrijebljen u Eshilovoj drami iz 472. godine pr. Kr.²⁴¹ S vremenom je pojam zadobio negativne konotacije pa tako do helenističkog i republikanskog razdoblja istovremeno označava negrčke govornike, strance, posebice neprijatelje i divlje, nekultivirane i okrutne ljude.²⁴² S obzirom na prisutnost i popularnost antičkih tekstova pojam barbara pronašao je svoje mjesto i u diskursu petnaestostoljetnih humanista poput Enea Silvia Piccolominijsa. U 15. stoljeću pojam barbara usko vezan uz kršćanstvo i čini njegovu opreku, štoviše kršćanstvo se smatra zaslužnim za iskorjenjivanje barbarstva, a već je ranije napomenuto da je iz Piccolominijskih opisa pojedinih europskih zemalja moguće uočiti dotičan stav.²⁴³ Za humaniste 15. stoljeća središnju ulogu barbara preuzeli su Osmanlije koji u to vrijeme svojom prisutnošću na jugoistoku Europe sve više prijete onodobnim europskim državama. Razdoblje renesansnog humanizma označava početak formiranja europskog identiteta pri čemu je ključnu ulogu u konstruiranju i artikuliranju europskog diskursa imalo izraženo neprijateljstvo prema Turcima, odnosno islamu. Osjećaj pripadnosti zajedničkom europskom društvu predstavlja odgovor na vanjskog vjerskog i političkog neprijatelja koji prijete sigurnosti i vlastitoj

---

²³⁸ Ibid., 54.

²³⁹ Ibid., 126.

²⁴⁰ Ibid., 142.

²⁴¹ Nancy Bisaha, *Creating East and West*, (Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2004.), 45.

²⁴² Ibid., 47.

²⁴³ Hirschi, *The Origins of Nationalism* 162,; Piccolomini, *Europe*, 52, 148.

opstojnosti.²⁴⁴ Premda je o islamu među europskim intelektualcima bilo govora i ranije tijekom srednjeg vijeka muslimani su opisivani i prikazivani jednostavno kao nevjernici poput svih ostalih koji nisu bili kršćani, a Saracene s kojima je prostor Europe bio u susretu smatrali su privremenom prijetnjom.²⁴⁵ Predodžbe o Saracenicima mijenjaju se u trenutku kada postaju ozbiljnijom prijetnjom i počnu nizati osvajačke uspjehe na prostoru južne Italije i počnu ugrožavati Rim.²⁴⁶ Isto će se dogoditi i u 15. stoljeću, samo što su ulogu Saracena preuzeli Turci čije će napredovanje na prostoru jugoistočne Europe popraćeno kršćanskim porazima u bitkama na Nikopolju, Kosovom polju i kod Varne među Europljanima izazvati osjećaj ugroze. S obzirom da je među humanistima postojao spomenuti osjećaj političke dužnosti i odgovornosti, upravo su oni na sebe preuzeli ulogu upozoravanja na opasnost koja zbog osmanskog prisustva prijeti opstojnosti europskog političkog i vjerskog poretka. Pretočivši jasno izraženu svijest o performativnoj moći jezika i antičkih retoričkih oblika humanisti su koristeći antičke i srednjovjekovne motive oblikovali osmanistički diskurs koji će i u nadolazećim stoljećima odzvanjati europskim kulturnim imaginarijem. Srednjovjekovnim motivima križarskog rata i pozivu na gorljivu borbu za spas kršćanstva u djelima humanista pridodani su i antički, pretkršćanski koncepti stranih kultura i protivnika čime su Turci prestali biti isključivo vjerskim neprijateljem i zadobili epitet kulturne i političke prijetnje.²⁴⁷ Ključnu ulogu u tom procesu imalo je spomenuto interpoliranje antičkog pojma barbarstva koje će kao osnovno obilježje osmanističkog diskursa posebno zaživjeti nakon pada Konstantinopola pod osmansku vlast 1453. godine. Osvajanje Konstantinopola vrlo je glasno odjeknulo među humanistima iz nekoliko razloga. Jedan od njih je simbolička pozicija Konstantinopola kao bivšeg rimskog središta, centra kulture, znanja i stvaralačkog središta. Stoga ne iznenađuje da je humaniste posebno pogodila vijest o uništavanju knjižnica i različitih književnih i pravnih tekstova i knjiga.²⁴⁸ Osim uništavanja kulturnog i književnog naslijeđa, odbojnost humanista prema Osmanlijama dodatno su osnažile vijesti o velikom broju ljudskih žrtava nastradalih prilikom opsade i nekoliko idućih dana nakon inicijalnog osmanskog prodora u grad.²⁴⁹ Koncept poistovjećivanja Osmanlija s barbarima u očima humanističkih učenjaka pokazao se posebno plauzibilnim zbog svoje analogije s antičkom poviješću. Naime Osmanlije tijekom 15. stoljeća prelaze granice Europe dolazeći s prostora

---

²⁴⁴ Tomaž Mastnak, *Evropa: istorija političkog pojma* (Beograd: Beogradski krug, Centar za medije i komunikaciju, 2007), 17.; Bisaha, *Creating East and West*, 7.

²⁴⁵ Mastnak, *Evropa*, 26., 27.

²⁴⁶ Ibid., 28.

²⁴⁷ Bisaha, *Creating East and West*, 8.

²⁴⁸ Ibid., 65.

²⁴⁹ Ibid., 62.

Azije jednako kao što su to nekada činili različiti barbarski narodi prelazeći preko granica Rimskog Carstva. Osim toga, pad Konstantinopola u humanističkom je simboličkom univerzumu poistovjećen s padom i pljačkanjem Rima u 5. stoljeću. Svi su ti motivi i događaji sastavnim dijelom oblikovanja diskursa o europskoj civilizaciji i njenog antipoda utjelovljenog u govoru o azijskom barbarstvu.²⁵⁰ Na taj je način izvorno grčki koncept o Istoku i Zapadu kao o polarnim suprotnostima ugrađen u europski kulturni imaginarij u kojem će ostati potentnom diskurzivnom odrednicom sve do suvremenog doba.

Međutim, prilikom razmatranja humanističkog diskursa o Turcima ne treba smetnuti s uma niti kršćanske elemente jer se nalaze u nerazdvojivoj sprezi s novima antičkim motivima. S obzirom da je islam već stoljećima u kršćanskom kolektivnom imaginariju percipiran kao krivovjerje, ne iznenađuje da urgentnost pozivanja na rješavanje osmanskog prodiranja na prostor Europe donekle proizlazi iz srama što se kršćani nisu uspjeli oduprijeti vjerskom neprijatelju.²⁵¹ Osim što je govor o turskoj opasnosti usmjeren na djelovanje prema van, odnosno zamišljen je kao eksplicitan poziv na vojno i oružano djelovanje protiv neprijatelja, on je jednako tako poslužio kao retoričko sredstvo upozoravanja na moralne i političke propuste među samim europskim državama. Osmanski uspjesi i kršćanski gubici na istoku prikazani su kao izravna posljedica lošeg političkog upravljanja na prostoru Europe.²⁵² Isti ton moguće je zamijetiti na pojedinim mjestima u Piccolominijevoj *Europi*, a najizraženiji je u dijelu koji se odnosi na opis pada Konstantinopola i na grčki apel za pomoć koju upućuju Latinima gdje ustvrđuje sljedeće: „Sramotno! Uši naših vođa bjehu gluhe, a oči slijepe. Propustili su uvidjeti ukoliko padne Grčka, da će se i ostatak kršćanstva urušiti. Iako, vjerujem da je njihova zaokupljenost osobnim neprijateljstvima ili interesima uzrokovala zapostavljanje javne dobrobiti.“²⁵³ Kad je riječ o vjerskoj problematici, potrebno je spomenuti i odnos prema pravoslavlju koji je najvećim dijelom obilježen ambivalentnošću i nepovjerljivošću.²⁵⁴ Za Piccolominija pravoslavni nauk o prirodi Duha Svetoga predstavlja herezu, a osvrćući se na pad velikog dijela pravoslavnog teritorija pod osmansku vlast zaključuje da do toga ne bi došlo da pravoslavni slijede pravu vjeru jer pravi si kršćani nikada ne bi dopustili da nad njima vladaju muslimani.²⁵⁵

Premda je osmanistički diskurs najčešće negativno obojan, pojedinci poput firentinskog humanista Caluccia Salutatija (1331.-1406.) posegnuli su za modelom

---

²⁵⁰ Ibid., 44.

²⁵¹ Margaret Meserve, „Italian Humanists and the Problem of the Crusade“, 13.

²⁵² Ibid., 14.

²⁵³ Piccolomini, *Europe*, 94.

²⁵⁴ Bisaha, *Creating East and West*, 118.

²⁵⁵ Ibid., 128.; Piccolomini, *Europe*, 70.;

prikazivanja Turaka kao „plemenitih divljaka“ naglašavajući pozitivne osobine poput odlučnosti, energičnosti i discipline s ciljem kritiziranja europskih postupaka koji su omogućili njihovo napredovanje.²⁵⁶ Salutati je konkretno upozoravao na problem crkvene shizme koja je u to vrijeme bila aktualnim europskim problemom.²⁵⁷

S obzirom na popularnost antičkih motiva i analogija te sve izraženijeg osjećaja egzistencijalne tjeskobe poradi osmanskog napredovanja na prostoru Europe, u humanističkom su diskursu izražene ideje univerzalizma i koncept *translatio imperii* kojima se nastojalo potaknuti na djelovanje. Izvorno potekla od Jeronimovog (o.347.-420.) čitanja proroka Danijela, ideja o prijenosu carstva do 15. je stoljeća slijedi ovaj model: antičko Rimsko Carstvo je s Karlom Velikim preneseno na Franke, nakon čega s Otonom Velikim s Franaka prelazi na Nijemce.²⁵⁸ Ideja da kršćanstvo predstavlja jedinstven entitet predvođen rimskim carem i papom prisutna je i kod Piccolomini. S obzirom da se Crkva našla u krizi i sukobu između pristaša koncilijarizma i podupiratelja pape, Piccolomini smatra da bi kršćanstvo trebao spasiti njegov sekularni vrhovnik odnosno car.²⁵⁹ Nepristajanje Fridrika III. uz koncilijarističke ideje navelo je Piccolomini da se i sam od njih udalji.²⁶⁰ Osim što je cijela *Europa* određena vladavinom svetorimskog cara Fridrika III i što su Fridrikovi saveznici prikazani u pozitivnom svjetlu, a svi koji mu na bilo koji način prkose prikazani su na manje laskav način, Piccolomini u djelu nastalom 1443. godine i naslovljenom *Pentalogus* u fiktivnom dijalogu pet likova prikazanih kao rimski senatori koji raspravljaju o carskoj politici predlaže caru da nagovori njemačke prinčeve da osvoje Italiju i pripoje je Carstvu.²⁶¹ Zbog toga ne iznenađuje ni Piccolominijev izrazito pozitivan prikaz Sasa jer od njih izvorno proizlazi otonovska carska loza.²⁶² Nekoliko godina nakon *Pentalogusa*, točnije 1446. godine, Piccolomini je sastavio još jedno djelo koje se bavi problemom carske vlasti. U djelu *De ortu et auctoritate imperii Romani* dodatno ističe ulogu carstva navodeći kako suverenost proizlazi iz nužde te da zbog kaotičnog stanja ljudi biraju pojedinca da nad njima vlada, Prema tome, prirodni je zakon onaj koji carstvo čini nadmoćnom institucijom javnog reda.²⁶³ S obzirom na idejne postavke koncepta *republica Christiana* carstvo predstavlja vrhovni autoritet u svjetovnoj sferi, a papinska kurija u crkvenoj.²⁶⁴

---

²⁵⁶ Meserve „Italian Humanists and the Problem of the Crusade“, 16.; Bisaha, *Creating East and West*, 57.

²⁵⁷ Ibid.

²⁵⁸ Hirschi, *The Origins of Nationalism*, 41.

²⁵⁹ John B. Toews, „The View of Empire in Aeneas Sylvius Piccolomini“, *Traditio*, vol. 24(1968), 473.

²⁶⁰ Ibid.

²⁶¹ Ibid., 476.; Hirschi, *The Origins of Nationalism*, 131.; , 476.

²⁶² Piccolomini, *Europe*, 156., 157.

²⁶³ Toews, „The View of Empire in Aeneas Sylvius Piccolomini“, 481.

²⁶⁴ Ibid.

S obzirom da horografska metoda omogućuje rekonstrukciju i stvaranje novih odnosa na relaciji centar-periferija i omogućuje autoru oblikovanje prostora sukladno vlastitom doživljaju stavljajući narativni naglasak na pojedine regije ili određena mjesta, iz Piccolominijsva djela moguće je iščitati čvrst naum da se potvrdi pravovaljanost slike svijeta, odnosno Europe, kakvom ju sam autor vidi. Pri tome je bilo ključno prikazati katoličanstvo na čelu s papom kao jedinu pravovaljanu konfesionalnu opciju, Turke kao barbarski narod koji je prijetnja civilizaciji te sveterimskog cara kao jedinog pravovaljanog nasljednika Rimskog Carstva.

6. Toposi i imagemi Piccolominijeva „protobalkanizma“

S obzirom da je inicijalna namjera ovog rada proces oblikovanja Piccolominijeve predodžbe o Europi (s posebnim naglaskom na njezin jugoistočni dio) dovesti u vezu s kasnijim balkanističkim diskursima, na ovom je mjestu potrebno podsjetiti na imagološke odrednice balkanističkih diskursa eleborirane unutar 3. poglavlja.

Balkanistički diskursi opisuju Balkan kao civilizacijski nazadno mjesto čiji stanovnici nisu dorasli civilizacijskim standardima i normama. Među balkanskim zemljama i narodima ne postoji dovoljno jasna razlika, a isto vrijedi i za njihove jezike. S obzirom da zbog svega navedenog Balkan nije u stanju razumjeti sam sebe, ta uloga pripada Europljanima i Zapadnjacima za koje je taj prostor istovremeno u potpunosti poznat, no i nepoznat.

U Piccolominijevom opisu jugoistočnih dijelova Europe dominiraju vjerski kriteriji. Ponajprije je riječ o problemu osmanskog prodiranja i prisutnosti na tom prostoru. S obzirom da je u kolektivni imaginarij renesansnog humanizma ugrađen diskurs o Turcima kao o barbarima koji predstavljaju antipod civilizaciji poistovjećenoj s kršćanstvom, pad pod osmansku vlast doživljava se kao povratak u barbarstvo. S druge je strane prisutno i pitanje odnosa prema pravoslavlju kojemu Piccolomini također nije naklonjen. Njegovo otvoreno neprijateljstvo prema Crkvi bosanskoj i njezinim sljedbenicima teško je ne zamijetiti, a upravo njen prikaz zauzima znatan dio prilikom opisa zemalja Jugoistočne Europe. S time da je, kako tvrdi Piccolomini, probleme granica na ovom prostoru teško razriješiti, a neke od jezika nemoguće razumjeti.

Sama struktura i sadržaj opisa prostora jugoistočne Europe u Piccolominijevu djelu razlikuje se od opisa ostalih europskih zemalja. Čini se da o njima Piccolomini ne zna pretjerano mnogo što je s jedne strane posljedica i pomanjkanja informacija u izvorima iz kojih crpi podatke. Međutim, s obzirom da Piccolominijeve kriterije isticanja pojedinih mjesta i osoba oblikuje njegov interes za interpretacijom antičkog naslijeđa, dosezima humanističkog obrazovanja i politička ideja univerzalnog kršćanskog carstva, čini da ovi prostori ipak ne ispunjavaju njegova očekivanja jer su s jedne strane obilježeni pravoslavljem, iz njih nisu potekli istaknuti humanisti, a osmanska prisutnost vraća ih u barbarstvo.

7. Zaključak

Na početku rada naglašeno je da se ovdje ne tvrdi da već u razdoblju renesansnog humanizma postoje naznake predodžbi o postojanju Balkana kao jedinstvenog entiteta, što i dalje stoji, no razlaganjem humanističkih identitetskih modela i analizom djela jednog od istaknutih humanista smatram da je moguće zaključiti da se već tada oblikovao sustav predodžbi koji je kasnije ugrađen u balkanističke diskurse. U prethodnom poglavlju detektirane predodžbe o jugoistočnom dijelu Europe nastale su u trenutku susreta s Drugim i egzistencijalne ugroze koja je iz tog istog susreta proizašla. Piccolominijeva predodžba o ujedinjenoj kršćanskoj Europi predvođenoj svetorimskim carem i rimskim papom dovedena je u pitanje neposrednim prisustvom drugog vjerskog i političkog entiteta odnosno Osmanskog Carstva. U Piccolominijevom imaginariju prostor današnjeg Balkana predstavlja sastavni dio kršćanske Europe, no s obzirom da si je dopustio da nad njime vladaju muslimani (a kao što ističe, pravi kršćani si to ne bi dopustili), pretvaraju se u barbare, postaju unutarnje Drugo. No, bez obzira na to, Piccolominijevo djelo prvenstveno je apel za povratak izgubljenih krajeva, njihovo spašavanje, a jedini način da se to pravovaljano učini jest križarskim ratom predvođenim carem i papom.

Kao što je ranije napomenuto, humanistički diskurs o Turcima obilježen je pojmom barbarstva koji predstavlja suštu suprotnost pojmu civilizacije. Ista je to opreka na kojoj počiva diskurzivna strategija balkanizma. S obzirom da je prostor jugoistočne Europe bio pod izravnom vlašću Osmanskog Carstva, a kao što ističe Todorova, upravo pitanje osmanskog naslijeđa čini sastavni dio balkanističke problematike, čini mi se plauzibilnim zaključiti da je i humanistički osmanistički diskurs bio važnim elementom prilikom oblikovanja kasnijih balkanističkih diskursa. Zahvaljujući rekurzivnim odnosu između teksta i njegovog sociokulturnog konteksta, jednom ugrađeni u kolektivni humanistički imaginarij, osmanistički diskurs i predodžbe o jugoistoku Europe mogli su postati inspirativnim izvorima kasnijih prosvjetiteljskih učenjaka koji su i onako velik dio ideja crpili iz postavki renesansnog humanizma.

Na koncu, ono na što je još jednom potrebno skrenuti pažnju jest konstruktivistički i kontingentni karakter različitih pojedinačnih i kolektivnih identiteta i predodžbi o istima. Premda su različiti stereotipi o Balkanu i njegovim stanovnicima rezistentno prisutni u europskom kolektivnom imaginariju, nužno je ukazati da je ipak dijelom riječ o diskurzivnim konstruktima koji su uvjetovani različitim kontingentnim sociohistorijskim kontekstima. Ovime se, naravno, nikoga ne nastoji odrješiti odgovornosti niti smislenim smatram upuštanje

u rješavanje gordijskog čvora problema korespondentnosti između govora o Balkanu i povijesne i društvene stvarnosti, no neupitno je da su različiti negativno obojani diskursi, čiji amblematski primjer predstavljaju upravo balkanistički diskursi, kadri prouzročiti kulturnu traumu i stigmatizaciju. Iz tog se razloga nadam da će ovaj rad upozoriti na problem nekritičkog razbacivanja pojmom Balkana i njegovog pretvaranja u retoričko sredstvo te da će nekoga potaknuti da dva puta razmisli prije no što nešto ili nekoga okarakterizira „balkanskim“.

8. Bibliografija

8.1. Izvori

JONES, Horace Leonard. *The geography of Strabo in eight volumes*. Vol 3. London; Cambridge: William Heinemann LTD, Harvard University Press, 1967.

PICCOLOMINI, Aeneas Silvius. *Europe (c.1400-1458)*. Prev. Robert Brown. Washington D.C.: The Catholic University of America Press, 2013.

_____. *Memoirs of a Renaissance Pope: The Commentaries of Pius II*. Leona C. Gabel. Ur. Prev. Florance A. Gragg. New York: Capricorn Books Edition, 1962.

PTOLEMY, Claudius. *The Geography*. Prev. Edward Luther Stevenson. New York: Dover Publications INC, 1991.

RACKHAM, H. *Pliny: Natural History*. vol. 2. Cambridge, London: William Heinemann LTD, Harvard University Press, 1959.

ROMER, F. E. *Pomponius Mela's Description of the World*. Michigan: University of Michigan Press, 1998.

8.2. Literatura

BAKIĆ-HAYDEN, Milica. *Varijacije na temu „Balkan“*. Beograd: Institut za filozofiju i društvenu teoriju, 2006.

BELLER, Manfred. „Myth.“ U: *Imagology: the cultural construction and literary representation of national characters: a critical survey*. Manfred Beller i Joep Leerssen. Ur., 373 – 377. Amsterdam; New York: Rodopi, 2007.

BISAHA, Nancy. *Creating East and West: Renaissance Humanists and Ottoman Turks*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2004.

_____. „Introduction“. U: *Europe (c.1400-1458)*. Prev. Robert Brown, 3 – 45. Washington D.C.: The Catholic University of America Press, 2013.

- _____. „Pope Pius II and the Crusade.” U: *Crusading in the Fifteenth Century: Message and Impact*, ur. Norman Housley, 39 – 52. New York: Palgrave MacMillan, 2004.
- BJELIĆ, Dušan. „Uvod: Dizanje 'mosta' u vazduh“. U: *Balkan kao metafora: između globalizacije i fragmentacije*, ur. Dušan Bjelić, Obrad Savić, 17 – 39. Beograd: Beogradski krug, 2003.
- BLAŽEVIĆ, Zrinka. „Balkanizam vs. ilirizam ili de/konstrukcija mitopolitike identiteta.” U *Mitski zbornik*, ur. Suzana Marjanić i Ines Prica, 433 – 453. Zagreb: Institut za etnologiju i folkloristiku, 2010.
- _____. „Globaliziranje Balkana iz perspektive translacijske epistemologije.” U *Prevođenje povijesti*, 151 – 160. Zagreb: Srednja Europa, 2014.
- _____. „Imaginiranje historijske imagologije: mogućnosti i perspektive transdisciplinarnе i translacijske epistemologije.” U *Prevođenje povijesti*, 127 – 138. Zagreb: Srednja Europa, 2014.
- _____. „Potencijali Drugosti: putokazi za stranu zemlju“ u *Prevođenje povijesti*, 139 – 151. Zagreb: Srednja Europa, 2014.
- DUKIĆ, Davor. „Predgovor: O imagologiji.“ U: *Kako vidimo strane zemlje*. Davor Dukić, Zrinka Blažević, Lahorka Plejić Poje, Ivana Brković. Ur., 5 – 22. Zagreb: Srednja Europa, 2009.
- _____. „The Concept of Cultural Imagery: Imagologi with and not against the Early Volkerpsychologie.“ U: *XVIIIth Congres of the ICLA. Section 5: Identities in process: multiculturalism, miscegenation, hybridity*. Eduardo F. Coutinho. Ur. Rio de Janeiro: aeroplano editora, 2009.
- FLEMING, K. E. „Orientalism, the Balkans, and the Balkan Historiography“, *The American Historical Review* vol.105, no. 4(2000): 1218 – 1233.
- GRANDLER, Paul. F. *The universities of the Italian Renaissance*. Baltimore; London: John Hopkins University Press, 2002.
- HIRSCHI, Caspar. *The Origins of Nationalism: An Alternative History from Ancient Rome to Early Modern Germany*. Cambridge: Cambridge University Press, 2011.
- JONES, Horace Leonard. „Introduction.“ U: *The geography of Strabo in eight volumes*. Prev. Horace Leonard Jones, vol 1. London; Cambridge: William Heinemann LTD, Harvard University Press, 195.

KIOSSEV, Alexander. „Self-Colonizing Metaphor.” *Atlas of Transformation*.

KOSSLYN, Stephen M. Giorgio Ganis. William L. Thompson. „Neural foundations of Imagery“, *Nature Reviews* 2 (2001): 635 – 642.

LEERSSEN, Joep. „The Downward Pull of Cultural Essentialism“. U: *Image into identity: Constructing and Assigning Identity in a Culture of Modernity*. Michael Wintle. Ur., 31 – 50. Amsterdam; New York: Rodopi, 2006.

_____. „Identity/Alterity/Hybridity“ U: *Imagology: the cultural construction and literary representation of national characters: a critical survey*. Manfred Beller, Joep Leerssen. Ur., 335 – 342. Amsterdam; New York: Rodopi, 2007.

LUKERMANN, Fred. „The Concept of Location in Classical Geography”. *Annals of the Association of American Geographers*, vol. 51, no. 2(1961): 194 – 210.

MACLEAN, Gerald. „Ottomanism before Orientalism? Bishop King Praises Henry Blunt, Passenger in the Levant“. U: *Travel Knowledge: Euro "Discoveries" in the Early Modern Period*. Ivo Kamps, Jyotsna G. Singh. Ur., 85 – 97. New York: Palgrave, 2001.

MANN, Nicholas. „The origins of humanism“. U: *The Cambridge Companion to Renaissance Humanism*. Jill Kraye. Ur., 1 – 20. Cambridge: Cambridge University Press, 2004.

MASTNAK, Tomaž. *Evropa: istorija političkog pojma*. Beograd: Beogradski krug, Centar za medije i komunikaciju, 2007.

MATOŠEVIĆ, Andrea. Tea Škokić. *Polutani dugog trajanja: balkanistički diskursi*. Zagreb, Institut za etnologiju i folkloristiku, 2014.

MCLEAN, Matthew. *The Cosmographia of Sebastian Münster*. Ashgate Publishing Limited, 2007.

MCRAE, Andrew. „Early Modern Chorographies”. *Oxford Handbooks* (2015).

MESERVE, Margaret. „Italian Humanists and the Problem of the Crusade.“ U: *Crusading in the Fifteenth Century*. Norman Housley. Ur., 13 – 39. New York: Palgrave MacMillan, 2004.

- MOURA, Jean-Marc. „Kulturna imagologija: pokušaj povijesne i kritičke sinteze.” U *Kako vidimo strane zemlje: Uvod u imagologiju*, ur. Davor Dukić et al., 151 - 168. Zagreb: Srednja Europa, 2009.
- NJARADI, Dunja. „The Balkan Studies: History, Post-Colonialism and Critical Regionalism“ *Debate: Journal of Contemporary Central and Eastern Europe* (2013): 1 – 17.
- OSBORNE, John. Michael Wintle, „The Construction and Allocation of Identity through Images and Imagery: An Introduction.“ U: *Image into identity: Constructing and Assigning Identity in a Culture of Modernity*. Michael Wintle. Ur., 15 – 30. Amsterdam; New York: Rodopi, 2006.
- PAGEAUX, Daniel-Henri. „Od kulturnog imaginarija do kulturnog imaginarnog.” U *Kako vidimo strane zemlje: Uvod u imagologiju*, ur. Davor Dukić et al., 125 – 150. Zagreb: Srednja Europa, 2009.
- PETKOV, Kiril. *Infidels, Turks and Women: The South Slavs in the German Mind, ca. 1400 - 1600*. Frankfurt am Mein; Berlin; Bern; New York; Paris: Peter Lang, 1997.
- ROHL, Darrell J. „The chorographic tradition and seventeenth- and eighteenth-century Scottish antiquaries.” *Journal of Art Historiography* no. 5(2011): 1 - 18.
- SAID, Edvard. *Orijentalizam*. Beograd: Biblioteka XX vek, 2008.
- SCHERER, Stefan. „Imagination, Imaginary.“ U: *Imagology: the cultural construction and literary representation of national characters: a critical survey*. Manfred Beller i Joep Leerssen. Ur., 345 – 347. Amsterdam; New York: Rodopi, 2007.
- SIMONETTA, Marcello. „Pius II and Francesco Sforza. The history of two allies.“ U: *Pius II – 'El Piu Expenditivo Pontifice'*. Z.R.W.M. von Martels, Arjo J. Vanderjagt. Ur., 147 - 171. Leiden; Boston: Brill, 2003.
- TODOROVA, Marija. *Imaginarni Balkan*. Zagreb: Naklada Ljevak, 2015.
- TOEWS, John B. „The View of Empire in Aeneas Sylvius Piccolomini“, *Traditio*, vol. 24(1968): 471 – 487.
- WHITE, Arthur. *Plague and Pleasure: The Renaissance World of Pius II*. Washington, D.C.: The Catholic University of America Press, 2014.
- WITT, Ronald G. „The Humanist Movement.“ U: *Handbook of European History 1400-1600: Late Middle Ages, Renaissance and Reformation*. Thomas A. Brady Jr., Heiko A. Oberman, James D. Tracy. Ur., 93 -127. Leiden;New York; Koln: Brill, 1995.

Sažetak

Polazeći od kritike Todorovine pretpostavke da se balkanistički diskurs počinje oblikovati krajem ranonovovjekovnog razdoblja, osnovni predmet ovog rada jest postavljanje početka oblikovanja balkanističkih imagama u razdoblje renesansnog humanizma. Okosnica rada je historijsko-imagološka analiza horografskog djela *De Europa* nastalog 1458. godine autora Enea Silvia Piccolominiya, renesansnog humanista poznatijeg kao pape Pija II. Analizom se nastoji otkriti na koji način Piccolomini oblikuje predodžbu o Europi i njezinim konstitutivnim dijelovima i pri tome se posebna pozornost posvećuje prostoru jugoistočne Europe, odnosno Balkana s namjerom se dovede u vezu s kasnijim balkanističkim diskursima. Interpretativna analiza Piccolominiyeva djela u metodološkom se pogledu oslanja na trodimenzionalni analitički model historijske analize diskursa. Prva razina, odnosno tekstualna analiza usredotočena je na klasificiranje imagama sukladno načelima klasične horografije i određivanje njihove aksiološke vrijednosti. Intertekstualna analiza obuhvaća detektiranje Piccolominiyevih implicitnih i eksplicitnih referenci na antičke i suvremene autore. Na koncu, kontekstualnom analizom nastoji se sagledati Piccolominiyevu predodžbu o Europi u kontekstu humanističkih identitetskih modela i njihovih pragmatičkih i političkih funkcija.

Ključne riječi: balkanizam, renesansni humanizam, Enea Silvio Piccolomini, papa Pio II., *Europa*

Abstract

Starting from the critique of Todorova's assumption that balkanistic discourse started forming at the end of the early modern period, the central interest of this thesis is placing the formative moment of balkanistic images in the period of renaissance humanism. The backbone of this paper is the imagological analysis of the chorographical work *De Europa* written in 1458 by renaissance humanist Enea Silvio Piccolomini, better known as Pope Pius II. Analysis strives to detect a manner in which Piccolomini shapes images of Europe and its constitutive parts and it is focused on Southeastern Europe i.e. the Balkans for the intention of relating it to the later balkanistic discourses. Interpretative analysis of Piccolomini's work methodologically relies on three-dimensional analytical model of historical discourse analysis. The textual analysis is concerned with detecting images according to principles of classical chorography and determining its axiological values. The intertextual analysis deals with determining of Piccolomini's explicit and implicit references on classical and contemporary authors. At last, contextual analysis strives to comprehend Piccolomini's image of Europe in the context of humanistic identity models and its pragmatic and political functions.

Key words: balkanism, renaissance humanism, Aeneas Silvius Piccolomini, pope Pius II, *Europe*